

pe

n

... ka van
naj povén?

pozíral MITJA, 7 mesecev, MS, fotografirala: NATALIJA, 366 mesecev, CK

VESTNIKOV
MESEČNIK

četrtek,
25. junija,
1998,
39. številka

S Pénom boste spet češnje zobali 30. julija. Če še ne bo črvov!

SLOVENSKI FILM S PREKMURSKIMI JUNAKI

588. DEL ESMERALDE SNEMA D. GYÖREK!

Vesoljni podalpski deželci je jasno, da bo nekaj dni pri nas presvetla ESMERALDA. Obisk naj bi zasenčil tistega gospoda papeža, med drugim pa naj bi v tem času posneli tudi en del meganadaljevanke. Za kraj dogajanja so izbrali idilično Regijo, glavni snemalec, montažer, rekviziter in kuhar pa bo rojak DRAGO GYÖREK. Mehiško-ameriški producenti so ga izbrali zavoljo bogatih izkušenj s tujejezičnimi produkcijami, pridobljenimi v oddaji za Madžare HIDAK. Če bo gledanost pri nas narejenega 588. dela Esmeralde nad faktorjem 3,5 povprečne 3-članske družine v deželi, bodo dogajanje v celoti preselili na slovenska tla, nadaljevanke pa preimenovali v ESZTIKA. Za glavno vlogo so že najeli Dragovega učitelja JOŽETA HERMANA (alias JOSE ARMANDO), snemalca slovenske nacionalne TV.

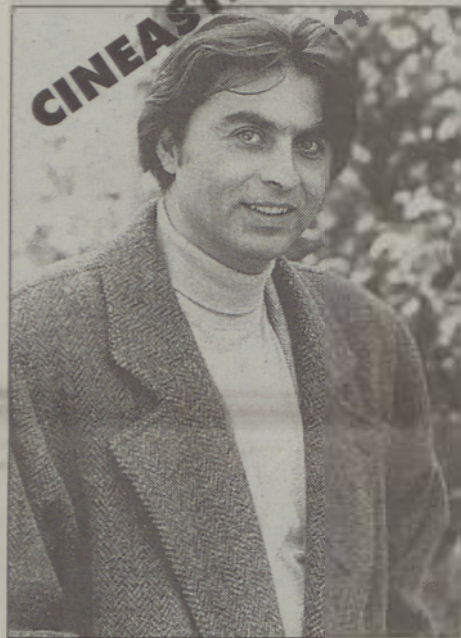
Herman se na vlogo pripravljiva v tistem okolju Čateških toplic, kjer skrbi predvsem za izboljšanje telesne kondicije. Igralki na fotografiji pa z nestrpnostjo pričakujeta novega (filmskega) partnerja, ki se ta čas tudi več ne brije in čaka, da mu bodo zrastle »munchaco bajuszi«.

AGRONOVICE

ČEŠNJE BI ZOBALI!

Ondan sta se ZITA FLISAR - NOVAK (stoječa), svetovalka na ŽVZ v Soboti, in OLGA VARGA (čepeča), šefinja z Vrtnarstva (tudi v MS), podali na lov za sočnimi in debelimi češnjami (za tiste, ki imate gladko izgovorjavo: čRešnjami). Sodelavec JOG ju je zalotil, ko sta jih iskali na rožnem grmu - kljub temu, da je bil dodobra presenečen, saj ni pričakoval, da bosta agrostrokovnjakinji napravili takšen kiks, je vendar še zmogel toliko novinarske prisebnosti, da je pritisnil na sprožilec fotoaparata. Nastal je tale fotodokaz - na rožnem grmu ne moreš češenj (čRešenj) zobati!
JOG

KRAMBERGER

BAGARI

MOTOVILKA IN KRALJEVIČ

RESNIČNA PRAVLJICA

Čitajte děci sakši
večer ob pou osmi!

MOTOVILKA je bila najlepši otrok pod soncem. Ko je bila stara dvanajst let, jo je čarovnica zaprla v stolp sredi gozda, ki ni imel ne stopnic in ne vrat. Le zgoraj je bilo majhno okence.

Motovilka je imela krasne lase, kot ulito belo zlato. Čez nekaj časa je po gozdu jezdil kraljevi sin. Slišal je Motovilčin spev in ta mu je tako ganil srce, da je sleherni dan hodil v gozd in poslušal petje. Nekega dne ob mraku je zbral pogum, šel k stolpu in zaklical: »Motovilka, Motovilka, spusti svoje laske!« Motovilka je takoj spustila svoje lase in zaljubljeni KRALJEVIČ se je povzpел po njih.

Nato sta do konca svojih dni strmela v nebo in čakala, da se bo vreme izboljšalo.

(Po pravljici Motovilka bratov Grimm)
Kraljevič = J. HALB, Pertoča

Motovilka = I. BENKO, M. Sobota

PRELESTI POLETJA

LEPOTIČKI (ŠE) V ZAPEČKU

Ob slovenski morski obali se sicer že namakajo, panonska dekleta in žene pa še vedno ždijo v svojih domovih. Po vesteh našega specialista za estetiko Lipena ob gramoznicah Priekije in Prekmurja še ni najti prijetnih oblin skritih lepotic. Skrben kot je, pa je vseeno poskrbel, da moškemu delu občinstva ponudimo zaobljene užitke. Poslal nam je fotografiji deklet, ki sta se umaknili nekam na varno (in dovolj toplo). Prva dama se je sicer pokrila s klobučkom, drugi pa je kakršnokoli zakrivanje očitno čisto odveč!
Lipen

Lepotica s klobučkom

Brezbrizna lepotica

**FOTONASVET
VILIJ RESNIKA**

GRIZITE!!!

**KAR SE JOHANNČEK NAUČI,
TO JOHANNČEK ZNA**

V Sloveniji imamo Janeze in Janezke, v sosednji Avstriji Johanne in Johannčke. Pri nas Janezki, pridni šolarji, vedo, da so naše sosede Italija, Avstrija, Madžarska in Hrvaška. Johannčki pa nak! Ni jim čisto jasno, vsaj ne tistim, ki so izobesili zastavico v izložbeno okno pošte na osrednjem trgu v avstrijski Radgoni. Med zastavami velesil in avstrijskih sosed boste zaman iskali zastavo republike Slovenije - je pa zato v levem zgornjem kotu zastava z rdečo zvezdo, ki ne obstaja več. Kot tudi ne rajnka SFRJ.

Lipen

Letošnji slovenski eurokandidat, vsaj kar zadeva pop glasbo, VILI RESNIK, je tudi zagret žogobrcar. Na nedavni tekmi estradnikov Slovenije in Hrvaške v mariborskem Ljudskem vrtu je bil strelec četrtega zadetka (za Slovenijo, da ne bo kdo mislil, da je dosegel avtogol!). Našemu fotoreporterju pa je poziral, da bi tudi prekmurske in prleške nogometaše opozoril na eno temeljnih življenjskih resnic: tudi v nogometu je potrebno

»gristi«!
BOBI

Naj nohti trpijo!

**MALI MEJNI
PREHOD ZA
PESKE LJUDI Z
BECIKELNOM**

JUBILEJI

**RAVNATELJ
Š. S. JE
ZAPRL OČI**

*Idemo
kolobarit!*

»Naj vsi vidijo, da ne vidim!« je filozofsko sklenil STEFAN SMODIŠ, ravnatelj Srednje kmetijske šole v Rakičanu. S tem je pojasnil, da ne misli trpeti kakršnih koli natolcevanj o pretiranem opazovanju brhkkih mladenk (dijakinj) ob sebi. Kljub temu je bil ob jubileju, 60-letnici šole, vznepen nad spoznanjem, da v tem delu države »gor rastejo« tako sposobne kmetijske strokovnjakinje.

Lipen

MALE TAJNE VELIKIH MOJSTROV

MEJNE PREHOD JE DOVOLJEN Z IZKAZNICI ZA "MALI MEJNI PREHOD", Z POTNIM LISTOM ALI Z OSEBNI IZKAZNICI ZA AVSTRALISKE DRZAVLJANE IN TUDI ZA SLOVENSKE DRZAVLJANE IN TUDI ZA TAKSNE OSEBE, KATERE NIMAJO VIŠE, PESKE LJUDI, KATERI SE VOZLJO Z BECIKELNOM IN Z MALIM MOTORNIM VOZIL DO 125 ccm.

*Od sméja
crkno mo!*

Vsemogočno stvaritev v izvorni slovenščini si lahko (za zdaj še brezplačno!) ogledate na maloobmejnem prehodu KRAMAROVCI v občini Rogašovci. Znak je že na avstrijski strani, to pomeni, da slovenske oblasti zanjo ne odgovarjajo.

Foto: Lipen

ŠTERE VABE COTAŠ?

Vprašajte kateregakoli pravega ribiča, odgovora ne bo - to je namreč ena najpomembnejših skrivnosti sodobnega ribolova. Ni namreč vseeno, ali daš na trnek črva, kruh ali (konjsko) figo. In potem spet ni vseeno, ali vaba diši po »eau de cologne«, po svežih kumaricah ali prekajenih svinjskih plečih. Zato tudi eden največjih mojstrov »cotaške« obrti, MIŠEL ZADRAVEC iz Rakičana, ne bo povedal česar koli konkretnega - le to, da je 21-kilogramskega krapa ujel v vodi. In to na trnek.

RP

RIBIŠKA RETORIKA

*Boug daj, ka bi ti
drugouč žimo
ftrgno!*

P. S.: Besedilo v oblaku je delo (nevoščljive) konkurence!

SOBOŠKEGA MESTNEGA PARKA (MALE)

SKRIVNOSTI

*Podobni sta si
kot jajce jajcu!*

FOTO ZA
POLNOMETNE

Pijančevanje v zraku

Slovenska stewardesa razkriva ... ali ko je trepljanje po ta zadnji vsakodnevni ritual

Vsak, ki je kdajkoli potoval z letalom, ve, da se vedno najdejo potniki, ki iz različnih razlogov, kot so strah pred letenjem, nervoza pred potjo v neznano, pričakovanje srečanja z daljnimi sorodniki i..., potrebujejo kakšen kozarček ali dva, da se malce pomirijo. Navedeni razlogi veljajo za večino, ne pa tudi za Ruse, ki po trditvah stewardov in stewardes na letu Moskva-New York, ne potrebujejo nobene vzpodbude za skorajda nečloveško praznjenje steklenic z alkoholno vsebino. Ko letalo prileti iz Moskve v New York, na letališču John Fitzgerald Kennedy v New Yorku, jih tam po pravilu čakajo agenti zvezne policije FBI, ki poskrbijo za »sprejem« in hitro vrnitev pijanih razgrajčev v domovino vodke.

Pijansko razgrajčevanje na omenjenem letu je zavzelo takšne razsežnosti, da so se o tem razpisali celo ameriški mediji, ki jih ponavadi bolj zanima spolno življenje svojega predsednika. Razgrajanje na poletu od Moskve do New Yorka je postalo tako moteče, da so nekateri stvardi in stewardese spoznali, da ne morejo zdržati pritiska in so se raje odločili za slabše plačane domače (ameriške) polete. Slovenka, ki že 7 let dela za eno največjih ameriških letalskih družb Delta, Nataša Klepec, mi je priznala podrobnosti »križarskega pohoda« od Moskve do New Yorka.

»Ruski potniki se ga naližejo že, preden pridejo na letalo. Politika našega podjetja je, da na mednarodnih letih strežemo alkoholne pijače zastoj, vendar nihče tega ne izkorišča, tako kot Rusi«, je dejala Nataša.

Nataša Klepec je bila rojena v Sloveniji, njeni predniki izvirajo iz rodovitnega Prekmurja, kjer se je rodil njen oče Dušan. Slednji je zapustil Slovenijo leta 1976 in kasneje ustanovil svoje podjetje v Atlanti, prizorišču poletnih olimpijskih iger leta 1996. Nataša je svojo kariero začela prav tam, vendar so

Prekmurska stewardesa Nataša Klepec

jo zaradi poznavanja ruskega jezika kmalu preselili v New York. Delta je namreč prevzela proge od nekoč zelo znane družbe Pan-Am, ki je šla v stečaj, tako da so potrebovali čimveč ljudi, ki govorijo tuje jezike za mednarodne proge. Slovanski izvor Nataši in kopici njenih kolegic in kolegov ni niti najmanj pomagal k delu na poletu Moskva-New York, ker niso vedeli, kaj jih čaka. Navajeni dela z včasih malce tečnimi, drugače pa povsem normalnimi potniki, so bili popolnoma nepripravljene na pravi kulturni sok, ki jih je čakal na letu, na katerem so morali točiti velike količine alkohola, pomirjati pijane razgrajčev in »vziti slalom« med hrano in pijačo, ki je našla svojo pot iz preobremenjenih želodcev po isti poti, po kateri je prišla noter.

»Trepljanje po ta zadnji in ponujanje velike napitnine (ki je ne smejo sprejeti) za zmenke po letu je bilo še najmanj, kar sem doživljala na teh letih«, je dejala Nataša. »Na enem izmed letov nekega potnika nikakor nisimo mogli pomiriti, ko smo mu, glede na njegovo stanje,

zavrnili nadaljnje nalivanje pijače. Najprej nas je začel po vrsti zmerjati, nato je postal agresiven in se nikakor ni hotel pomiriti. Na žalost nas v šoli za stewardese ne učijo večin samoobrambe, zato smo kot zadnji ukrep poklicale glavnega pilota, kapitana letala, in upale, da bo njegova avtoriteta zadostovala. Seveda smo se grdo zmotile. Omenjeni potnik ni bil pripravljen na razumevanje in je kapitana takoj s pestjo udaril v obraz. S pomočjo drugih potnikov smo ga nekako obvladali ter ga z varnostnimi pasovi leže privezali na tri sedeže. Na žalost mu nismo zamašili ust, kajti takoj se je začel dreti. »Bratje Rusi, pomagajte, Američani me tepejo!« Njegovi vzkliki so razjezili drugega, prav tako okajnega »brata«, ki je vstal in ga začel mikastiti, ker mu je šlo kričanje na živce. Najbolj žalostno pa je, da je vse skupaj morala trpeti družina privezanega »veseljaka«, ki je bila na istem letalu. Ob pristanku v New Yorku sta morala oba, privezani in »sovražnik hrupa«, najprej k sodniku, nato pa s prvim letalom nazaj v Moskvo,« je živo razložila slovenska stewardesa.

Letalske družbe na mednarodnih letih dobro poskrbijo za svoje potnike in omejujev glede pijače ponavadi ni. Na letu iz Moskve pa je največja težava, da se nekateri potniki, vseh ne kaže metati v isti koš, že prej napije ali pa na letalo prinese steklenice, kupljene v brezcarinskih prodajalnah. Lastno pijačo je sicer prepovedano piti, vendar ob 220 potnikih nihče ne more nadzirati vsakega posebej. Slovenci smo prav tako znani kot narod, ki si ga rad da na zob, vendar po žganih pijačah Rusom ne sežemo do kolen. Ko jim zmanjka lastnih zalog, začnejo prazniti tiste na letalu, ki jih kljub dobri ponudbi kmalu začne zmanjkovati. Vsi poskusi omejevanja pitja so že vnaprej obsojeni na neuspeh in ponavadi le dodatno razjezijo potnike, željne tekočega veselja.

Da nas ne bi kdo obtoževal pristranskosti, smo o problemu povprašali še druge. Ben Wiberg, Američan z

daljnim skandinavskim poreklom, ki dela kot stvard na omenjenem letu, nam je pripovedoval podobno.

»Vse, kar je povedala Nataša, je res in se več. Jaz osebno sem imel doslej precej uspeha s krotanjem pijanih potnikov, pri čemer se moram zahvaliti predvsem svojemu spolu, globokemu tonu glasu in temu, da sem dokaj velike postave. Rusi namreč ženske avtoritete niti najmanj ne upoštevajo. Hvala bogu, da vsi potniki niso taki, vendar se jih na vsakem letu najde nekaj, ki potrjujejo povedano.

Najhuje je, ko več ne morejo prenesti pijače in začnejo bruhati po prehodih med sedeži, ki se spremenijo v prave drsalnice. Lahko si zamislite, kako potem strežemo hrano in pijačo, ko letalo zaudarja po alkoholu in včasih nevede stopimo v »dišeč« kupček. Ena od mojih prijateljic je morala celo poiskati zdravniško pomoč, ko je odklonila točenje pijače in jo je jezni potnik z vozičkom pritisnil ob steno ter ji pri tem zlomil prst,« je dejal Ben Wiberg.

Kljub tem incidentom pa Ben še vedno rad potuje v Moskvo in nazaj, ker se mu zdi ruska prestolnica, kljub novo razraščajočemu se kriminalu in vsem negativnim posledicam prehoda iz socializma v kapitalizem, zanimiva in vredna obiska. »Rusi so čudoviti ljudje, in ko jih spoznaš, ti pridejo do srca. Najtežje je z novopečenimi bogataši, ki so večinoma kriminalci in so prepričani, da se z velikim kupčkom denarja da dobiti vse,« je dejal Ben, ki je med drugim tudi odločen v kratkem obiskati Slovenijo, saj je od Nataše in drugih slišal o njej toliko lepega. »

Slovenija leži med Avstrijo, Italijo, Madžarsko in Hrvaško ter kljub svoji majhnosti ponuja turistom toliko raznolikosti, kot malokatera večja država,« je poznavalsko zatrdil Ben.

Upamo lahko, da bo takih in podobnih Benov v ZDA v bodoče čim več.

ROBERT POREDOS

Dan, ko so se Redženove sanje

V temnem, padajočem dežju na večer prispeš v Vu, ob zori samotni boš preplezal goro Chu. Če v Lo-yangu vprašajo za mojo usodo, odgovori jim: »Trden je kot kos ledu v kristalnem vrču.«

Wang-Chang-Ling

V deževnem začetku dneva mi v valovih prihaja na misel pesem haiko večno tavajočega kitajskega pesnika.

Policijsko postajo v Lendavi obnavljajo. Kot kosi ledu v kristalnem vrču so se sesule na prašnem hodniku Redžepu Bugarinu iz Dečanov sanje o obljubljeni Sloveniji, ker se pač krhke sreče, sanje o obljubljeni deželi končajo na policijski postaji, na sodiščih in v prehodnem domu v Prosenjakovcih. V prvih petih mesecih so na območju Uprave za notranje zadeve Murska Sobota

Bunker v bližini Kobilja, ki je služil za javko in skrivanje ilegalcev.

obravnavali 949 ilegalcev na slovensko-madžarski meji: tujcev, ki so iz vzhodne Evrope, predvsem iz ZRJ, Makedonije, Moldavije, Ukrajine, Romunije, Rusije, Siere Leone, Pakistana, Egipta in drugih afro-azijskih držav krenili z migracijskim tokom devetdesetih let 20. stoletja.

»Migracijskemu pritisku je slovensko-madžarska meja, katero v celoti varujejo policisti postaj Lendava in Murska Sobota, občutno izpostavljena. Pritisk je vedno večji, saj Madžarska omogoča neselektiven prihod v državo, hkrati pa je vezni člen mnogim tujcem za nadaljnja ilegalna tihotapljenja v katero od zahodnoevropskih držav. Slednje pa predstavljajo odskočno desko za odhod v želeno Kanado oziroma ZDA. Določeno število tujcev pa se zaposli v eni od evropskih držav. Iz razgovorov s tujci ugotavljamo, da sta osrednji primopredajni mesti tujcev pri sosedih hotela v Lentiju in Nagykanizsi. Sklepajo se posli, trgovine belega blaga z brhkimi dekleti iz Ukrajine in Moldavije. Večinoma so brez ustreznih dokumentov, k nam vstopajo prek

zelene meje,« je uvodoma dejal Drago Petek, inšpektor za posebne naloge v referatu za mejne zadeve in tujce pri UNZ Murska Sobota.

Dan, naročen za novinarja. Milan Šandor, namestnik komandirja policijske postaje Lendva, nas obvešča, da gospoda Petka kliče patrolja s terena, saj so pri Motvarjevcih zajeli skupino desetih ilegalcev iz Siere Leone, po informacijah pa jih deset še tava na tej ali oni strani meje.

»Akcija se nadaljuje s psi, vendar ugotavljamo, da so tihotapci tehnično zelo dobro opremljeni. Imajo vse-mogoče UKV-postaje, tako da lahko spremljajo celo naš zaprti frekvenčni promet. Za visoko denarno stimulacijo ilegalce spravljajo z letali, vlaki, avtobusi na Madžarsko, kjer jim organizatorji odvzamejo potne liste in jih na ilegalen način pripeljejo čez zeleno mejo, potem pa čez Slovenijo v Italijo ali Francijo, ki zaradi liberalne zakonodaje velja za odskočno

desko za Kanado. Kot vmesne postaje pa se pojavljajo lokali, avtobusne postaje, zapuščene hiše. Kriminal se poslužuje tudi ilegalnih tihotapskih kanalov: državljanji Romunije, zaposleni v Franciji, Italiji ali Belgiji, so hoteli s kombiniranimi vozili ilegalno pripeljati k nam večje skupine mladoletnikov. V razgovorih smo ugotovili, da so bili namenjeni za beračenje ali za pedofilijo. Najbolj žalostno je, da so že večkrat prepotovali te rela-

cije, mi pa smo zajeli samo delček organizane razvejene in tehnično tudi zelo dobro opremljene tihotapske mreže,« pravi Drago Petek. Milan Šandor to podkrepi z vrsto fotografij predelanih dostavnih vozil, podzemnih skrivališč v bližini obmejnih krajev.

»Slovenija je le postaja na poti v obljubljeni dežele, vendar vemo, da je za nekatere skupine ilegalcev tudi končni cilj. Kdo ostane pri nas?«

»Ilegalci makedonske in albanske narodnosti, predvsem tisti, ki imajo tu sorodnike ali so prej živeli pri nas, prihajajo kot sezonski. Tudi iz vzhodnih držav jih nekaj ostane ...«

»To velja tudi za belo blago, za otroke, namenjene pedofiliji?«

»Tudi to možnost dopuščamo,« je naš sogovornik previden pri oceni.

Lendavski policisti vedo, kje vodijo tihotapski kanali. Milan Šandor pravi, da zaradi pritiska fizično ni mogoče pokriti vsega mejnega odseka, vendar se zaradi lastne varnosti tudi občani obnašajo samozaščitno. Navaja primer, ko je občan med okopavanjem kuruze opazil sumljive osebe in to takoj sporočil po

mobitelu, ki ga nosi s seboj, ko gre na svoje

njive v obmejnem pasu. »Po naših izkušnjah je na lendavskem območju pet najbolj frekventnih tihotapskih kanalov, in sicer v okolici mejnega prehoda Dolga vas, pri Kobilju, v Lendavskih in Dolgovaških gorah, Pincah in v Murški šumi. To so v glavnem manj naseljena območja, porasla z gozdovi, vinogradi. Ilegalci prihajajo v temi, ponoči med 23. in 5. uro zjutraj. Ti kanali so zaradi specifične cestne komunikacije na obeh

Policista Franca Bogarja in druge iz lendavske postaje bi lahko vsak dan tudi po nekajkrat slikali z ilegalci. Tokrat je ob njem Redžep Bugarin iz Dečanov na Kosovem, ki »neče da gine za Srbijo ...«

razblinile

Brez potnega lista si le številka za obravnavo, zato ilegalci najdejo različne načine, da jih skrijejo - tudi v kruhovo sredico.

straneh meje, ki na hiter in varen način omogočajo dovoz in prestop. Na naši strani pa jih že spet čakajo vozila ...» nam razlaga namestnik komandirja Milan Šandor, ki po skoraj desetletnem službovanju pozna vsak grm na meji. Toda prav tako jih poznajo tudi tihotapci, s katerimi se srečuje, ki pa so le majhne ribe. Vendar za masten zaslužek - tudi do petsto mark za pretihotapljeno osebo - so vodniki in prevozniki pripravljeni na vse.

Policist Franc Bogar, ki je to jutro sodeloval pri prijemu dveh državljanov ZRJ, se kljub temu pri svojem delu ne počuti ogroženega, vendar ne izključuje možnosti fizičnega napada, saj je v igri velik denar. V največ primerih so postopki zunaj na terenu in tudi na postaji enaki. Velika večina jih je brez potnega lista, ki jih pozneje policisti in občani najdejo po travnikih, med grmovjem ali celo v kruhovi skorji. Ve se: če nimaš potnega lista, te ne morejo izgnati - vsaj nekaj časa ne. Vmes se pa lahko marsikaj zgodi. Celo to, da pride iz Madžarske nova skupina tihotapcev s ponarejenimi ali pravimi, prej odvzetimi potnimi listi, ožigosanimi z žigom katerega od avstrijskih prehodov. To je viza v objubljeni deželo ...

Po ocenah Draga Petka tri četrtine ilegalcev ujamejo v Sloveniji, kar je zelo visoka realizacija v primerjavi z Madžarsko in zahodom, kjer se ta odstotek giblje med 25 in 30.

Sanje ilegalca Redžepa Bugarina so se razblinile pri Žitkovcih, kjer so ga s še enim tovarišem zajeli policisti iz Lendave. Droben, a žilav šestindvajsetletnik v polomljeni srbsčini pove, da je pred tednom dni krenil na pot iz Dečanov na Kosovo. Brez potnega lista je prestopil srbsko-madžarsko mejo. Za 200 mark so ga skrili v bunker avtobusa, katerega zadnja postaja je Lenti. Na vprašanje inšpektorja, koliko jih je bilo v avtobusu, ne pove nič določenega, češ da nikogar ni poznal in tudi v Lentiju se je naključno pridružil drugemu rojaku, ki ga je 12. maja že obravnaval sodnik za prekrške v Ljubljani ...

Za novinarja je to zgodba, za policista rutina, velikokrat ponovljene besede o zatiranju, lakoti, o sodelovanju v kosovski borbi, v njihovi vojski s kratico UKC, o v Albanijo prebegli družini, o izjavi »nečem da ginem za Srbiju«. Vendar mojima sogovornikoma vseeno zastavim vprašanje o človeški plati zgodbe o ilegalcih. Po Dragu Petku so najbolj pretresljive tiste zgodbe, ko brezsrčni vodniki pripeljejo ljudi do Mure, češ zdaj pa ste že v Avstriji, ali ko so matere z otroki izpostavljene na milost in nemilost zaslužkarjem.

Naša zakonodaja je kljub predvideni zaporni kazni premila, zaslužki preveč mamljivi ne samo za tiste na robu preživetja, ampak tudi za propadle podjetnike in še za koga ... Zlo je v tistem, kar Redžepa, državljane Siere Leone, otroke iz Romunije, dekleta iz Ukrajine vodi v negotovost širnega sveta.

Zgodba ni nova: pred štiridesetimi leti je na tisoče Prekmurcev prav tako krenilo v svet ...

Ella PIVAR
Foto:

Arhiv UNZ M. Sobota in avtorica

35. obletnica mature

Generacija maturantov soboške gimnazije iz leta 1962/63 je prva odplesala četvorko in polonezo, sicer klasiko maturantskih plesov. Naučil jih je mojster Simončič, v Radencih so plesali ob spremljavi orkestra Mojmirja Sepeta, pela sta Barbara Jarc in Nino Robič. Tako na plesu kot na poznejšem pohodu je bilo zelo slovesno. Za 40. obletnico mature bomo pohod ponovili. Ne bomo žvižgali, ampak peli kot smo nekoč, so sklenili na srečanju v Moravskih Toplicah v petek, 5. junija 1998.

Fotografija iz spominskega albuma, stara 35. let. Od leve proti desni so:

1. vrsta: profesorji Jože Hradil, Irena Čebašek, Nada Sagadin, Vlado Sagadin, Mira Avsec, razredničarka 4. b, Janko Liška, ravnatelj, Franc Avsec, razrednik 4. a, Zinaida Emri, Ljubica Šuligoj, Helena Senica in Miljenko Kaljevič;
  2. vrsta: Erika Kapun - Drožina, Marta Morec - Unger, Regina Lukač - Gradin, Irena Kumin - Gorčan, Eva Koltaj - Kocan, Anica Sever - Glavač, Verona Pucko - Starčević, Slava Štampar, Marija Škrilec, Inka Novak - Šarc, Marta Zver - Savec, Olga Šiftar - Rapoša, Majda Cer - Sedonja, Anamarija Flisar - Zihlerl, Marija Zver, Marjeta Fras in Helena Žilavec - Leban;
  3. vrsta: Zoltan Fujs, Evgen Emri, Slavko Horvat, Jože Balažič, Ludvik Norčič, Anton Haubar, Jože Miholič, Eva Benko - Osterc, Marija Bejek - Mihelčič, Silva Reiner - Kodrič, Jožica Kramer - Šut, Marija Bratkovič - Bugar, Franc Žizek, Štefan Dominko, Peter Kuhar, Evgen Kuprivec in Jože Lonec;
  4. vrsta: Ludvik Sapač, Anton Baša, Janez Žizek, Marjan Rogan, Evgen Car, Mitja Versič, Štefan Galič, Bogdan Hari, Štefan Turza, Ciril Osterc, Peter Potočnik, Ludvik Bakoš in Jože Lainšček;
  5. vrsta: Ivan Krizanič, Rudolf Kulič, Evgen Kisilak, Janez Glažar, Janez Žilavec, Ivo Rotdajč, Ludvik Zelko, Lojze Logar, Aleksander Kerčmar in Aleksander Šparaš
- Vseh 59 je uspešno maturiralo in so danes inženirji različnih strok, profesorji, učitelji, pravniki, ekonomisti, zdravniki, zobozdravniki, novinarji, umetniki ...

Gaudeamus igitur ponosno in odločno odpeta v latinščini, uradni jezik srečanja pa je bila prekmurščina.

Nekoč je bila razlika očitna, danes je ni več: nekdanji dijak Rudolf Kulič in profesorja Vlado Sagadin in Boško Marinič, zdaj vsi vitalni upokojeanci.

Edina ljubezen iz šolskih klopi in še to sta zaljubljenca nadgradila z zakonsko zvezo: Eva, dekleško Benko, in Ciril Osterc.

Didi s svojimi fanti že ve, kako je treba družbo »gor držati«. Zaigral je posebej za dr. Evo Koltaj - Kocan in dr. Silvo Reiner - Kodrič in odgovorili sta s petjem, ki mu je pritegnila vsa družba Večkrat ta večer.

Po 35 letih se jih je na obletnici mature zbralo 31, ki so se v spomin preminulim šestim sošolcem poklonili z enominutnim molkom. Vse drugo pa je bilo, kot da vmes niso minila tri desetletja in pol. Dokaz: fotografija pred Ajdo.

Organizacijo srečanja so tako kot vedno zaupali Janezu Žilavcu, in da je bilo res vse v redu, dokazujejo dejstva. Prvi so šli domov po kisli juhi v soboto ob petih zjutraj, vzdržljivejši okrog dveh popoldne, korenine pa tam okrog 23. ure.

Med ženskami je bila najbolj vzdržljiva Anamarija Flisar - Zihlerl (levo), ki je sicer najmlajša v generaciji, zato so ji ta večer zaupali vlogo slavnostne govornice. Za uvod v nagovor je izbrala Byrona /.../ a kar spomin naš najbolj ljubi, nekoč je upanje bilo in kar je up častil in zgubil, je v neminljiv spomin prišlo /.../. Sama pa pravi: »V srednješolskih letih človek splete najbolj trdne vezi, iskrena prijateljstva, in vedno, ko se srečamo, je, kot da smo se včeraj nazadnje videli. Obujanje spominov me prežema z občutkom, da se mi podarja nekaj lepega. Vsak smo po svoje gledali na svet okrog sebe, v spominu so ostali različni dogodki, sama sem marsikaj lepega zamudila in spregledala, zato so naša srečanja vsaj zame vedno nov, bogatejši stik s preteklostjo. Bili smo in ostali enkratna klapa.«

Irma B., Jure Z.

Sporočilo za Mariško Škrilec iz Polane v New York

»Pogrešali smo te, tvojih petdeset dolarjev pa zapravili do zadnjega centa in čez. Pili smo na tvoje in naše zdravje, zapitek čez mero pa boš poravnala na 40. obletnici mature. Srečno in na svidenje!«

Opravičilo sošolke Erike

»Nikoli nisem špricala, zdaj pa se mi je ta »slast« zgodila ob nepravem trenutku. Prešpricala sem petek, pri frizerju sem se naročila za soboto in še sreča, da imam sina, ki natančno bere, sicer bi v soboto v Moravskih Toplicah našla samo še tiste najbolj vzdržljive. Bogve, ali bi vas prepoznala!«

CD-ROM

«Oče je bil Bosanec, ali ges san Cigan. Samo neka mi fali - ne ven igrati, ne ven popejvati pa fusbala ne špilan. Pišen pa tekste za razne izvajalce, tak ka so mi nej čista slučajno zmislili umetniško ime.»

Šestintridesetletni Drago Horvat živi na Pušči. Za zmenek se dogovoriva v sredo ob sedemnajstih doma, pri mami. V naselju je popoln mir, komaj najdem moškega, ki me usmeri k pravi hiši. Z mammo me prijazno sprejmeta in povabita v kuhinjo, takoj so na mizi kava, sok, keksi. Kuhinja je na novo opremljena in brezhibno čista.

Zakaj tak mir v naselju?

Glejte, nogomet je. Ob petih pa se začne Esmeralda. To vsi gledajo, vse razumejo. Naša sosedja je nepismena, pri nas gleda televizijo in vse najbolj obvlada. Ko boste šli domov, bodo vse ulice polne. Ob 17.45 se začne debata o Esmeraldi, drugače pa se tam itak vsak dan zgodi kaj zanimivega. Zdaj je sezona kreganja. Je pač lepo vreme in ljudje so radi zunaj. Pušča je Las Vegas. Tu smo doma razni tipi, »žmetni« in takšni, da bi jih človek ure poslušal. Družbo si izbiram. Koga ne morem, me ne zanima.

Kako pa sprejemajo vas?

Nevoščljivost gori. Didi se nekaj drži s svojimi velikimi projekti in kar naprej nekaj fantazira. Ko mi kaj uspe, se kar trese. Njegovima sinovoma pa vsaka čast, mojstra sta, izobražena. On pa živi v oblakih. Raztrgal je moj tekst v romščini, ki sem ga napisal za Brendija, čeprav je cela Pušča »fertik bila«, takšna rima, smisel, vse štima. On pa, da je slabo.

Ampak jaz sem že napisal 700 do 800 različnih besedil in med njimi je veliko hitov. Večina to vseeno zna ceniti, tudi vaši.

Prvo besedilo ste menda napisali čisto po naključju na stranišču v tovarni Mura.

Pred petimi leti je bilo, prej se nikoli nisem ukvarjal s teksti. Moderen je bil rep, veliko ga je bilo na radiu in z repanjem smo si krajšali čas. Ugotovil sem, da ko repam, moja govorna napaka izgine, v bistvu pa smo z repanjem izražali odpor do te glasbe. Na živce nam je šla. To je bil izziv, da sem nekega dne na stranišču napisal »štos« tekstov, ki smo jih potem kar naprej repali. Opazil me je Vučklič, pisati sem začel za Nušo Mecilošek.

Verjetno mnogi ne vedo, da je Nušina Zlata babica vaše besedilo?

To je bila moja prva posneta pesem. Demu sem jo najprej ponujal »šenki«, pa mu ni bila všeč, potem pa so jo vseeno posneli in »reden hit je gratala«. Moji so vsi teksti za njeno prvo kaseto, potem sem napisal za dve kaseti besedil za Sergejo Sukič, za Legijo, Draga Jošarja. Njegova uspešnica Vsi gučijo ... je na moje besedilo. Na Gezovem koncertu sem repal pri Marko skače, pa me je opazil Brendi in ta kontakt kaže, da se mi odpirajo vrata v Ljubljano.

Ime verjetno prinaša višjo ceno, več denarja, tudi več slave ...

Upam. Veliko svojih tekstov sem »šenkal«, mnogi so se podpisali pod moje pesmi, vendar vsega tega uma zanega perila ne bi hotel znova prati. Zorjanu pa sem nalašč naredil eno zadevo, ker me je izigral pri beltinski nogometni himpi. Dal sem mu skladbo Tu san ges doma za festival narečne popevke za Novo legijo, ta tekst pa sem dal tudi Pišteku in on se je z njim pojavil na natečaju za izbor prekmurske himne. Dober štos je bil. Izigrali so me v času, ko sem ostal brez službe, in moral sem narediti poteze, da preživim. Zdaj mi več ne kradejo, zdaj imam ime in ceno.

Koliko računate za en tekst?

Ne vem, ali bi povedal, še davek mi bodo nabili. Sicer pa smo na Pušči itak

vsi s. p., to se pravi, da so eni samostojni podjetniki, ki prodajajo na tržnici, drugi pa smo socialni problemi. Ta hip s teksti vseeno nekako preživim, v poprečju računam sto mark za enega, če odstopim ime, pa je dražje, ampak tega se izogibam in tudi nisem več prisiljen v to. Pravzaprav ni problem zaslužiti, moj problem je, da tako, kot pride, tudi odide. Denar hoče od mene.

Ste se mu že kdaj zamerili?

Mogoče imate prav. Imel sem svoj »štant« na sejnih, pa sem malo bankrotiral. Kockal sem in vse zapravil. Na avtomatih v Rojalu, v Diani, pri Zvezdi ... Na dan tisoč in več mark. Za preventivo sem si večkrat pustil denar za škatlo cigaret v avtu, ker sem že vnaprej vedel, da bo vse šlo. In naslednji dan sem spet šel. Strast. Bolezen. Zavoljo tega sem šel od družine. Zdaj se »bremzam«.

Vam je žal za vašo žensko, družino, stanovanje v bloku, službo? Vse to je bilo.

Niti ne. Sem človek, ki potrebuje spremembe. Cigan sem, ne vem, ali razumete moj temperament. Ne zdržim dolgo na enem mestu, pri eni stvari, z eno žensko, za istim likalnikom ... Monotonost je zame smrt. Materialne dobrine niso vse. Imel sem na novo opremljeno stanovanje, avte sem menjaval, imel denar, pa sem zdaj bolj zadovoljen. Edino pogrešam otroka, hčerko (njena fotografija je nad kavčem v kuhinji) in sina. Daljši čas z njima nisem imel stika, zdaj si urejam stvari, vendar se z žensko ne bi rad prepiral. Imam pa eno sposobnost, namreč da takoj, ko začutim to bolečino zaradi otrok, začnem misliti na nekaj drugega. Kar mi ne ustreza, porinem na stran, pozabim. To je moje zdravilo.

O ženskah nimate najboljšega mnenja?

Vmes se »zajebavljen« pa se »pitan«, kaj je to ženska? To je nepotrebna masa okoli »boce«. Ampak pustiva zezanje. Imel sem žensko, vašo. Nisem bil poročen, vsa moja zgodba je bila pravzaprav povedana v mojem tekstu Suzi na koruzi, ki ga je pozneje posnela Legija, kar meni in moji prejšnji ni bilo ravno všeč. Res je bila Suzi, živela sva na koruzi, pa kokice so letele, tako je bilo vroče ... Vem, da sem jo prizadel. Imel sem ljubico. Kar se žensk tiče, potrebujem spremembo.

Morda najusodnejša v življenju še pride?

Vse je mogoče, vendar o tem ne bi. Nekaj načrtujem, ampak lahko mi tudi spodsne in ne bi rad bil tarča posmeha. Vam bom pa zaupal, če uspe.

Držala vas bom za besedo, imam pa občutek, da imate respekt pred mammo?

Mama je pač mama. Globoko jo spoštujem in priznam, da pred njo izbiram besede. Mogoče tudi zato, ker sem jo v otroštvu pogrešal. Bila je v Nemčiji, odraščal sem pri babici. Vsa čast babici, ampak nisem je ubogal, težko je shajala z mano. Do četrtega razreda osnovne šole sem bil priden fant, odličen in prav dober v šoli, potem pa je šlo vedno slabše. Osnovno šolo sem vseeno uspešno končal, v poklicni pa se je zalomilo že v prvih mesecih in tako sem se znašel v Murinem centru, za tekočim trakom in likalnikom. Celih 14 let. Za Cigana neskončno dolgo in vrnil sem se k mami. Dobrodošel. To je mama. Sem vedno lahko prideš.

Mama je zdaj zunaj, zdaj lahko govoriva o vaši trdi poeziji, mastnih vicih. Med vašimi teksti je tega kar precej. Lahko kaj preberete?

Ogromno je tega. Načrtujem, da bi to glasbeno pornografijo enkrat posnel za uporabo v zaprtih družbah. Na glas

Fora na foro z Dragom Horvatom

vam tega niti »šteti« ne upam, mogoče samo za ilustracijo del tele z naslovom Picajzlini:

Ka se mi je zgoudilo, naj van poven, takšo nevolu niti pesi ne zelen.

Spozno sen eno mlado Ciganjico pa san si mislo, za seks mo jo ponuco.

Pito san, či da, nej je fčasi ščela, če glyj ka jo je boca rejdno že srbela ...

Naprej pa ne upam, to ni za javnost. Rajši vam povem še en vic.

Jolanka pita Nacija:

- Naci, zdaj mi pa ti povej, če san ges fejst ali pa grda?

- Jej, dete zlato, ti si oboje!

- Kak oboje?

- Ja, fejst grda!

Dosti takšnih for je v komediji Lažljivi Cigan Naci, ki sem jo napisal dvojezično: v prekmurščini in romščini. Poudarek je na naših romskih značilnostih in videli boste, to bo uspešnica.

Pravzaprav imajo srečo vaši, če lahko kaj našega čisto neposredno občutijo. Kot recimo tile kmetje-tu okrog. Pol dela manj imajo kot drugi. Samo posejejo in posadijo, mi s Pušče pa že pospravimo.

Teksti za popevčiče, besedna pornografija, v zadnjem času pa tudi vse več tako imenovane resne poezije za dušo in reklamnih tekstov za višji standard.

Slednje res postaja dober posel. Vedno več je povpraševanja in dobro se plača. Delal sem za Lajterja, Kolmaniča in Dolka, za pekarno Kuzmič, za Vego Skakovci. Za moj zadnji biznis sem namesto plačila ravno danes pripeljal stoenko.

V resni poeziji pa je moja duša. O njej ne bom govoril, naj vam pripoveduje ena od teh pesmi, ki sem ji dal naslov SMRT.

*Temna, meglena noč,
luna skrita za oblaki,
ne vem, kako zbežati proč,
potuje strah po žili vsaki.*

*Pod nogami blatna mlaka,
iz gozda vonj po smrti,
iz kčee štrli mi vsaka dlaka,
poti obe sta mi zaprti.*

*Slišim zavijanje volkov,
s prsti zamašim ušesa,
a kot držal bi me okov,
premakniti se ne da telesa.*

*Zakričim na ves glas,
o, moj glas izginja,
pojavi se neznan obraz,
ki me na smrt, na smrt spominja.*

*Bežal sem znotraj sanj,
o, le na mestu sem obstal
kakor stari strohneli panj,
mehak, nemočen sem ostal.*

*Dvignem glavo prepoteno,
globoko v misli sem zašel,
na svetu edino, kar je pošteno,
da smrti nobeden ne bo ušel.*

Kdaj je ustvarjalni naboj najmočnejši?

Zgodaj zjutraj. Vstajam ob petih, pet minut buljim v prazno, potem prižgem cigareto in si skuham kavo in nato vsaj

pet minut vsako jutro pišem. Tam izza mavrice sreča je ostala, je moj sveži tekst. Sicer pa so zdaj vsi novejši teksti v pretipkavanju. Rad bi jih namreč izdal.

Pišete v knjižni slovenščini, prekmurščini in romščini. Z občutkom za jezik.

S svojim govorom in pisanjem izražaš spoštovanje do jezika, do ljudi, ki ga govorijo. Posebej se trudim z romščino, to je vendar moj materni jezik. So pa problemi, ker nimamo svojega knjižnega jezika. Že v našem zaselku drugače poimenujejo isto stvar, z Romi v Krškem pa se skoraj ne razumemo več. V mali Sloveniji je Babilon, kaj šele, če upoštevaš Rome, raztresene po vsem svetu. Sam se trudim uporabljati in negovati romščino, kot sta me jo naučili moji babica in mama. Knjižna romščina je utopija.

Berete kaj, poslušate glasbo?

Rad berem. Prevzela me je Gidejeva Zemeljska hrana, ki jo je menda pisal dvajset let. Zdaj pa za branje ni časa, preveč je drugega dela.

Kar se glasbe tiče, so za mojo dušo Pink Floyd in stari rock bendi, vendar tudi za poslušanje teh ni veliko časa. Prisiljen sem poslušati predvsem svoje uglasbene komade. Zavrtim si jih po več desetkrat in dostikrat sem nad izdelkom razočaran. Ampak običajno ne reagiram, kljub temperamentu, to iztresem na drug način. Kako, pa bom zadržal zase. Prav?

Prav. Znete biti samoironični, kar vam na neki način dovoljuje več ironije do drugih?

Vzamem si to pravico in upam, da mi ne zamerijo. Nisem zloben, ne škodoželjen in ne agresiven.

V kaj posebej verjamete, ste verni?

Verjamem vase in zaupam sebi. Verjamem v današnji dan. Na življenje gledam realistično, čeprav je pri naših ljudeh velik strah pred umrlimi. Stara mama ga je vcepila tudi meni, vendar sem se ga nekako le uspel znebiti. Kar se vere tiče, vsega še nisem premislil. Mnogo je ljudi, ki v nekaj slepo verujejo, jaz pa nočem živeti v zablodi.

Sreča?

Če imaš srečo, to je zame sreča. Je lahko čisto drobna stvar, prijazen pogled, pozdrav določene osebe.

Ste danes naleteli nanjo?

Niti ne. Mogoče zdaj, ko sem spoznal vas.

Irma Benko, foto: Nataša Juhnov

Naša Jolanka je v Soboti prvič vidla črnca.

- Ja Naci, ka je pa tou za človeka.

Tak čarnoga.

- Vej pa to je črnc, z Afrike.

- Jezuš, mati boža, pa tak čaren.

- Ja! Tan so si tak čarni.

- To ti ge nemren vovrati. Tak fejst

čaren ka je lejko človik? Kakši so

še te tan njihovi Ciganji?

Feri
Lainšček

V tednu, ko je bilo na slovenskih cestah kljub novemu zakonu in poostrenemu policijskemu nadzoru spet sedem mrtvih, se je neko tukajšnje debatno omizje nedvse vzvalovilo ob zapisu v časopisu Delo. Ugledni novinar je namreč v »kroniki« zapisal natanko takole: »Najhujšo nevarnost (v prometu v Ljubljani, o. p.) predstavljajo prav vozniki, ki pripeljejo iz drugih krajev države.

S seboj pripeljejo navade (bolje rečeno, razvade), zaradi katerih niso bili v domačem kraju, kjer je prometna ureditev drugačna kot v večjih mestih, nikoli opozorjeni in niso nikoli plačali globe.« Čeprav trditve najverjetneje ni še nihče statistično dokazal, smo torej tako dobili še enega krivca za zloglasne razmere na naših cestah, vsaj v prestolnici pa so končno detektirali tudi tisto »najhujšo nevarnost«, ki jim grozi na vpadnicah in nemara tudi sicer.

Zadeva bi bila seveda lahko tudi neresna in smešna, saj priča predvsem o ohlapnosti in prostodušnosti

»Najhujša nevarnost«

našega novinarstva. Toda za tem mojim že omenjenim omizjem so tokrat očitno sedeli ljudje, ki jim nekako ni bilo do smeha. Na mah so se namreč počutili kot »provinciaci«, če že ne »barbari«, ki ogrožajo prestolnico, za nameček pa so bili ob vseh svojih »novozakonskih in starozakonskih« kaznih za prekrške, ki bi jih kajpada lahko zlahka dokazali, razglašeni za tiste, ki niso bili »nikoli opozorjeni in niso nikoli plačali globe.« K občutku, da jim Ljubljana zmeraj le jemlje, se je dodal občutek, da so v njej pravzaprav moteči oziroma da se bodo po njej že kaj kmalu morali voziti z nalepko. In če bi se tedaj, bog ne daj, prikazala tam kaka »ljubljska srajca«, kdo ve, kako bi se vse to končalo.

Ali povedano drugače: beseda je dala besedo, posplošitev je rodila posplošitev, skrajnost je spodbudila skrajnost. Zvrstilo se je vse to, kajpada tako zelo vse bolj tipično po slovensko, v črni kroniki in za gostilniškim omizjem. Postal je del družbenega dogajanja oziroma pač tistih njegovih segmentov, do katerih ni v etru nekakih globalnih interesov nihče več posebej pozoren. Zato pa tudi še dolgo tu ne bo nihče prižgal rdeče luči ob dejstvu, da nas kot skupnost vedno bolj prežema duh rumenega tiska, infantilnost idej izza šanka pa nam vse bolj kroji usodo.

**Sicer pa,
kako bi temu
rekel Štulič?**

Dvesto let od smrti Casanove (1725-1798)

Četrtega junija je minilo dvesto let od smrti italijanskega pisatelja Giovannija Jakoba Casanove. Rodil se je v Benetkah (2. 4. 1725), umrl pa je v češkem mestu Duchovu. V leksikonu Cankarjeve založbe (knjiga Svetovna književnost) so podatki, da je bil znamenit pustolovec, študiral je pravo in teologijo v Padovi, da je bil zaprt v Benetkah, iz katerih je senzacionalno pobegnil in prepotoval skoraj vso Evropo. Napisal je svoje Spomine (približno štiri tisoč strani), ki pa doslej pri nas še niso izšli v celoti, samo v odlomkih pod imenom Beg iz beneške ječe (1981).

Ljubil je tudi brhko Slovenko

Dvesto let po njegovi smrti so se na češkem gradu Duchovu zbrale ženske in praznovale obletnico. Zanje je bil šarmantni kavalir, zagovornik feminizma. Slavje je trajalo kar štiri dni, saj je v omenjenem dvorcu Casanova preživel svojo starost, zadnjih trinajst let. Ženske še danes vidijo v njem pojem (ljubimec, pustolovec), mit (je nekakšna moderna različica don Juana) in simbol (takratnega načina delovanja in življenja).

Kdo je bil Casanova, o katerem so napisali svoje knjige in študije celo takšni književniki, kot so Stefan Zweig, Benedetto Croce, Sainte-Beuve, Edmund Wilson, H. Heine, A. de Musset, Roberto Gervaso ...? Kaj vse je skrivno v njegovih zapisih, v njegovi obsežni casanovian? Zgodovina še vedno počasi slači tega telesnega in kozerskega zapejljivca, kot da bi bil srednjeveška dama z mnogimi oblačili, krili, steznikom in podvezicami in ne drzni popotnik na stegah erotike in radovedni lovec na vsako žensko, ki bi se ga »usmilila« ali se mu prepustila iz lastne »malomarnosti« ... Malokdo ve, da je bil Casanova strastni sogovornik Voltaira, Friderika II. (pruskega), ruske cesarice Katarine II., da si je dopisoval celo z Dubrovčanom Rudjerjem Boškovićem. Ker je bilo kockanje njegova strast, je prosil Rudjera za nasvet za mišljenje o matematični hipotezi, po kateri »imata dve kocki, označeni s številkami od ena do šest, več možnosti, če je seštevek neparna številka«, kajti »ugotovitev te resnice bi imela v mojih razmišljanjih veliko vlogo« ... Poleg tega je Casanova tudi sam objavljala razprave iz matematike, prevajal Iliado ter poskušal postati eden od »uomo universale« v evropski kulturi osemnajstega stoletja.

Kot Benečan je imel pred sabo dve poti - na morje in v Evropo. Izkoristil je oboje. Turneja se je začela že zelo zgodaj, ko je ugotovil, da je po duši pustolovec, po srcu pa ženskar. Najprej je prepotoval Italijo, z dvajsetimi leti je poskusil diplomatsko kariero: odšel je v Carigrad, vendar tam ni staknil diplomatskega ugleda, marveč venerično bolezen. Vrnil se je domov in se posvetil umetnosti: nekaj časa je igral violino v Teatru San Samuel. Senator Bragadin je postal njegov zaščitnik in mecen. Leta 1757 je prišel z njim v Pariz, kjer je Casanova postal celo ravnatelj Francoske loterije.

Žal so ga zaradi povzpetništva večkrat zaprli: zaradi neplačanih menic so ga izgnali iz Pariza (kasneje se mu je to zgodilo tudi v Londonu, na Dunaju, Varšavi in Barceloni) ...

V letih 1763 in 1764 je živel v Londonu. Tu je doživel svoj največji sentimentalni poraz: prelisičila, prevarala ga je zvita in pokvar-

Sponke za čevlje, kakršne je nosil Casanova

jena kurtizana La Charpillon. Ponižan se je vrnil iz Londona. Bil je star osemtrideset let, še vedno suhljat in lep, poln moških sokov in samozadovoljstva, za mnoge baraba, za druge žigolo. Njegov evangelij je bil sestavljen iz treh latinskih besed: Fata viam inveniunt (Usoda nam kaže pot). A sam je raje živel pod geslom: Volentem ducit, nolentem trahit (Življenje ljubi tistega, ki ljubi življenje, in izda tistega, ki življenja ne ljubi).

Iz Londona je odpotoval v Moskvo, kjer je cesarici Katarini II. predlagal, da sprejme za Rusijo gregorijanski koledar. Od tam se je potem vrnil v Varšavo, kjer so ga sicer kraljevsko sprejeli, zaradi ženske pa se je zapletel v prepir, v dvoboju ranil grofa Branicekega ter moral v naglici zapustiti poljsko prestolnico. Na Dunaju je ostal samo nekaj noči, kajti goljufal je s kartami, pa je moral hitro izginiti, drugače bi ga zaprli. V Bratislavi je spal z lepimi Slovakinjami, v Barceloni so mu zopet grozili z ječo, zato se je raje umaknil. Leta 1772 je prišel v Trst. Tu je nekaj dni pisal svoje spomine v najeti hotelski sobi, dokler mu ni naključje pahnilo v posteljo pravega slovenskega dekleta. Tako se je tudi Slovenka znašla na seznamu več kot tisoč žensk, s katerimi se je ljubil Casanova (Frank Sinatra je pred smrtjo izjavil, da je spal s tri tisoč ženskami!), to pomeni, da je bil Casanova v primerjavi z njim pravi mali vajenec! A raje prepustimo pero samemu Casanovi:

»Bilo je na začetku poletja. Pravkar sem se vrnil z morske obale, kjer sem pojedel nekaj sardin ter se vrnil domov ob desetih zvečer, ko sem zagledal deklo, kako se je vtihotapilo v mojo sobo. Bila je to služabnica grofa Strassolda.

Grof je bil zelo prijazen človek, vendar siromašen kot vsi Strassoldi: rad je imel razkošne zabave in zato je imel stalne dolgove. Služabnica je bila neverjetno simpatična Kranjica, ki pa so jo njegovi prijatelji samo gledali: nihče se je ni upal dotakniti, kajti grof je bil vanjo zaljubljen in zato ljubosumen.

Grof Auersperg je Strassolda povabil na Dunaj: hotel ga je zaposliti na Poljskem kot okrožnega glavarja. Zato je grof skrivaj prodaj svoje pohištvo, se poslovil od prijateljev in hotel odpotovati. Vsi so bili prepričani, da bo popeljal s sabo tudi brhko Kranjico. Zamislite si, kako sem bil presenečen, ko sem jo zagledal v svoji sobi. Dekle je reklo:

- Nihče ne bo ugotovil, da sem pri vas, in ko me Strassoldo ne bo našel, bo odpotoval sam. Ko se bo oddaljil, bom zapustila Trst in se vrnila k svoji družini. Boste res tako brezdušni in me boste spodili?

- Ne, draga moja. Zlata Lenčka (tako so jo klicali), lahko si brez skrbi, dokler boš v sobi, nihče ne bo vstopil vanjo brez tvojega dovoljenja.

- Najbrž me bodo povsod iskali, samo ne tukaj. Obljubite mi, da me ne boste silili, da odidem od tod.

- Prišežem.

- Prav, zadovoljna sem.

- Toda, draga Lenčka, mar ne vidiš, da boš morala deliti posteljo z mano?

- Če vas ne nadlegujem, z veseljem pristanem.

In dokler sva se tako pogovarjala, se je Lenčka slekla in zlezla v posteljo. V trenutku sem bil ob njej in po kruti, osem mesecev dolgi dieti sem preživel v njenem objemu noč, polno slasti. Lenčka je bila izredno lepa, lahko bi vladala v kakšnem Parku jelenov: če bi bil bogat, bi si uredil gospodinjstvo ter jo zadržal v svoji službi.

Nisva se zbudila pred sedmo. Ko je vstala, je videla kočijo pred Strassoldovimi vrati.

Im potem je grof Strassoldo vseeno ugotovil, da je lepa Lenčka preživela noč s Casanovo. Prišel je k njemu, prosil zanj, moledeval, celo razjokal se je, deklo pa ni hotelo z njim. Strassoldo je bil prepričan, da Casanova ni spal z njo.

Ena od spalníc, v katerih je ljubil Casanova: neprepričljivo opiranje

- Zelo se varate, ga je prekinila Lenčka, tukaj je samo ena postelja, a jaz nisem spala na podu.

Strassoldo je odšel, Lenčka je večerjala s Casanovo in se znova znašla v njegovi postelji.

Ko sem se prepričal, da je grof res odpotoval, sem najel kočijo in pospremil svojo dražestno Lenčko dve pošni postaji proti Ljubljani. Tam sva obedovala in potem sem jo pustil pri njeni prijateljici.

Stanko Škerlj je v Ljubljanskem zvonu zapisal (1933), kako ne moremo biti kaj posebno očarani zaradi tega avtentičnega stika razvpitega pustolovca z našim rododom. Za Lenčko pa brez skrbi: tako brihtno deklo se je v življenju zagotovo znašlo.

Casanova je končal turobneje. Iz Trsta se je vrnil v Benetke, nekaj časa urejal gledališki časopis ter postal celo »confidente«, tajni agent Beneške republike. Leta 1785 ga je grof Waldstein povabil k sebi in mu na gradu Duchov ponudil mesto knjižničarja. Tu je Casanova dokončal svoje Spomine in pozabljen od sveta umrl.

Mnogi trdijo, da so neznanci izkopali njegove kosti in da je grob ob grajskem zidu prazen. Toda od tod dalje se začne o njem mit, ki traja vse do danes.

Branko Šömen

Konec letošnjega študijskega leta so študentje mariborskih fakultet »zalili« na tradicionalnih Lampiončkih, letos na stadionu nogometnega kluba Železničar na mariborskem Taboru, točneje na pomožnem igrišču. Tradicionalna je postala tudi zdaj že vsakoletna selitev prizorišča. Sprva se je šušljalo, da naj bi bil žur na hipodromu v Kamnici. Žal jo je letos zagodel dež in študentske igre so morali prestaviti s torika na naslednji dan. Že v torek sta iz Kranja prispela dva avtobusa žejnih študentov, ki niso računali na slabo vreme, in večina se jih je v sredo zjutraj vrnila v Kranj, seveda zelo nezadovoljnih zaradi muhastega vremena. Nekaj jih je kljub temu ostalo do naslednjega dne - na Lampiončkih. Kranjčani so se kljub temu znašli in v torek zvečer priredili, po njihovih besedah, Žlampiončke. Pravijo, da je bilo na Fontani zelo tesno in veselo.

»ŽLAMPIONČKI«

NA

LEPEM MRTVI

Zaradi prestavitve je bilo udeležencev manj kot lansko leto, tokrat okrog pet tisoč. Mnogi niso niti vedeli za prestavitev. Še v torek do 11. ure je veljalo, da bodo Lampiončki v vsakem vremenu, pozneje pa so se organizatorji vseeno odločili drugače, kar se je izkazalo za pametno in pravilno. Po Mariboru sta na dan prireditve vozila dva brezplačna avtobusa, ki sta dovažala in odvažala študente. Redarska služba je bila številčna in ni se zgodilo nič omembe vrednega. Poskrbeli so za večje število točilnih miz, tako da je bila še največja gneča pred stranišči. Številni moški so zalivali tudi drevesa in ograjo okrog igrišča.

Na samih igrah, ki so predhodnica žuru, je nastopalo osem študentskih ekip, prva nagrada je bila kot vedno pečen odojek.

Sicer pa so Lampiončki prireditve z brado. Pred petnajstimi leti so takratni študenti priredili majhno zabavo z imenom Ples pod lampiončki. Ker je stvar uspela, je postala tradicionalna in vsako leto vse večja. Pozneje so spremenili naziv prireditve v Lampiončkove igre, nato pa kar skrajšano Lampiončki. Dandanes si študija brez teh iger niti ne predstavljajo več, saj so postale obvezne za vse, za resne študente, še bolj za neresne. ACI

Nenavadna želja Ludvika in Marije Magyar iz Lendave bo (lahko) uresničena

Imela bosta

Ali je res, da je rojstni dan, začetek našega življenja, že tudi začetek umiranja? In ali nas res čaka po smrti neko novo življenje? Vprašanji in misli o tem se poraja še nešteto. Najbrž so ljudje, ki jim je vseeno, kaj se bo zgodilo, ko bo prišel tisti usodni dan, ko se torej konča čas življenja in pride čas smrti.

Pokop po predpisanih normah za grobnice

Pred 64-letnim Ludvikom Magyarom iz Lendave in njegovo 57-letno ženo Marijo je lahko še dolgo življenje, toda skoraj vse sta že »splanirala«, kako naj bi bilo, ko bosta umrla. Na vsak način želita biti pokopana na skupnem pokopališču Dolnjega in Gornjega Lakoša, poleg groba Marijinih staršev (Vuk). Ludvik se spominja, kako je prva leta po vojni vozil tja zemljo z vprežnim vozom. Ker pa sta uradno doma v Lendavi, čeprav stoji njuna hiša nasproti bencinske črpalke v Dolnjem Lakošu, sta se morala kar precej časa boriti, da so jima »dodelili« željen prostor za grob, ki sta si ga v resnici omislila kot grobnico, vendar tako, da se to na zunaj ne bi videlo. Ničesar torej ne bi zidala (ali kdo drug).

Tu bo kripta, v kateri želita biti pokopana. Ležala bosta v pocinkanih krstah.

Dolgo je kazalo, da njuna prošnja oz. želja ne bo uslišana, onadva pa nista in nista odnehala. Med drugim sta stopila tudi do župana in župnika. Te dni sta se končno razveselila dopisa, da se jima dovoli zgraditev kripte oz. grobnice na pokopališču v Dolnjem Lakošu, in sicer »po predlogu stališč Občinskega sveta Občine Lendava. Stranka se mora ravnati po predpisih in se obvezuje, da najbližje sorodstvo opravi pokop mrliča po predpisanih normah za grobnice.« Vsa zadeva je prišla namreč nazadnje na občinski svet, kajti krajevna skupnost se je sklicevala na odlok o pokopališkem redu iz leta 1985, ki ga je sprejela takratna občinska skupščina v Lendavi, po katerem gradnja novih grobnic ni dovoljena. Člani občinskega sveta (večina) so kljub tej »prepovedi« sprejeli pozitivno mnenje (stališče), saj ne gre za klasično grobnico, ampak predvsem za »zabetoniran« grob, ki bo videti nas zunaj takšen kot vsi drugi. Zakaj bi se torej togo držali nekega predpisa?

Ne bo jima težko umreti

Ludvik in Marija pravita, da jima sedaj ne bo težko umreti, kajti s tem ko bosta pokopana v kriпти, tako onadva imenujeta svoj večni dom na dolnelakoškem pokopališču, ne bo mogel nihče prekopavati njunih kosti, kot se to dogaja v običajnih grobovih. In medtem sta že sklenila pogodbo s podjetjem Gidos iz Lendave (tudi plačala polovični znesek), ki bo poskrbelo za

Imela bosta

Razmišljati o svoji smrti in kako naj bi bilo potem, je nekaj, kar nas bega, vznemirja ...

grobnico!

Ludvik in Marija Magyar iz Lendave se veselita življenja in tudi smrti, kajti njuna prošnja je končno uslišana.

ureditev njune grobnice poleg groba Marijinih staršev. Mesto je že »zakoličeno«, dela pa naj bi bila opravljena letos. Poleg njunih krst (morali bosta biti pocinkani) bo prostora že za štiri druge.

MARIJA: »O smrti že dolgo razmišljam. Zdaj, ko vem, da bo moj večni dom poleg staršev in da bova imela z možem kripto, mi ne bo težko umreti. Seveda je glede na moja leta o tem še nekoliko prezgodaj govoriti, toda nikoli ne veš, kdaj pride tvoj konec. Skrbi me predvsem zdravje.«

LUDVIK: »Bil sem zaposlen na železnici, ves čas pa sem delal tudi na kmetiji. Imel sem dvajset glav v hlevu. Težko mi je bilo, ko sem moral vse prodati, ker nisem mogel več kositi in krmiti živine. Toda poslušal sem sinova, ki sta mi tako svetovala. Njima sem tudi prepustil zemljo. Zdaj živimo skupaj z njunima družinama in vsi se lepo razumemo. Srečen sem, čeprav mi precej nagaja srce. Mogoče pa bo sedaj, ko je moja in ženina prošnja glede groba uslišana, kaj bolje.«

Besedilo in foto: JOŽE GRAJ

grobnico!

Nastop ansambla, sestavljenega iz članov Državnega zbora Republike Slovenije, v Porabju

Poslanci so se šli diksilend,

Porabke pa so molzle krave

Veliko ljudi je prišlo tisto vroče popoldne letošnjega 31. maja v Slovensko ves na glavno prireditev letošnjih porabskih dnevov. Kmalu po 15. uri so se vrstile na odru, postavljenem med gostilno in cerkvijo, folklorne skupine iz Sakalovec, Gornjega Senika, Beltinec, Lancove vasi na Ptujskem polju, Unda iz Gradiščanskega v Avstriji. Plesali in peli so, da jih je bilo veselje gledati in poslušati. In sonce se je pošteno razkazovalo, žgalo, peklo po tisti polovici občinstva, ki je prišla na prireditev zadnja, saj je bila senčna polovica že zdavnaj zasedena do zadnjega sedeža. In sem izza omizij, ki jih je bilo videti v debeli senci gostilniških kostanjev, so mežikali prešerni, zadovoljni obrazi pivcev in kadilcev. Vse je teklo po predvidenem programu. Iz zvočnikov je bobnel Milanov glas, in treslo se je slovensko Porabje ob »navitih« ritmič Beltinške bande. Največ »nadnaravnih« zvokov so bili deležni tisti spredaj in to so bili predstavniki slovenske oblasti. Da, slovenske. Tu je sedela naša veleposlanica na Madžarskem, njeni sodelavci, podpredsednik

MLADE GRADIŠČANKE SO SE ZAGLEDALE V NAŠE PARLAMENTARCE.

našega parlamenta, tisti, ki skrbijo za Slovence po svetu, poslanci ... Najvišji predstavnik Madžarske je bil župan Monoštra, na ozemlju katerega je prireditev potekala. Če že doma »pridelamo« vedno manj Slovencev, je potrebno iti polnoštevno čez mejo in ohraniti slovenstvo pred raznarodovanjem.

Dve uri in pol je trajal narodopisni program in potem je bilo za precej časa vsega konec. Občinstvo se je spraševalo, kje je zdaj ansambel, sestavljen iz članov Državnega zbora Republike Slovenije. Njegov nastop je bil napovedan za 17. uro. In Porabke so se spomnile na živino v hlevih, na krmiljenje, na molžo, na kuhanje večerje in so vstale ter se odpravile domov. Vstali so še tisti brez živine in se šli hladit v gostilno.

Prosili, da, prosili so za »froče«, »šöre«, si zaželeli »bor«. In natakarev ni in ni bilo.

Po odru in okoli njega so hodili poslanci, nosili glasbila, note, urejali ozvočenje, vadili. Čas je tekel. Mimo je bila že osemnajsta, to je bil čas, ko bi moral priti na oder prekmurški ansambel Avantura in začeti bi se morala veselica.

»Vsi so v tej avanturi šefi in v tej sestavi najbolje igrajo ...« je dejal povezovalc na letošnjih porabskih dnevih Milan Zrinski, ko so se na odru v Slovenski vesi znašli naši poslanci.

Ospredje parterja se je končno napolnilo. Zadaj so samevale prazne klopi in na odru se je pojavilo šest poslancev oziroma tistih, ki so jim blizu. In da ne bo pomote. Na odru je bilo sedem oseb. Tisti zadaj v beli srajci in črnih hlačah je bil Denko od ansambla Avantura in je skrbel za ozvočenje. In prišel je Milan Zrinski in je v nagovoru s povzdignjenim glasom pomešal Avanturo in poslance in je izjavil: »Bolj bi bil ubran naš parlament, če bi igral mu diksilend ...«

In začelo se je. Sredi odra se je znašla samozavestna gospa Breda Senčar, po rodu iz Prlekije, po izobrazbi profesorica glasbe, novinarka, ki je mislila iti s pesmijo na ustih med poslance. In zdaj je prišla med Porabce, da jim zapoje nekaj lepih prekmurških narodnih samospevov. Ob njej je igral Rudi Moge klarinet, zna pa zaigrati tudi na saksofon, nekoč pa je bil pomorščak, je tudi profesor matematike in fizike. In trudil se je za sprejem kulturnega tolarja, ki ga bomo potrebovali za obnavljanje kulturnih znamenitosti. Za klaviaturami je bil Dimitrij Baerman, katerega brat je sedel med občinstvom, drugače pa sedi v poslanskih klopih. Dimitrij je glasbenik in dela na ministrstvu za šolstvo. Je svetovni popotnik in človek dobre volje. Zadaj si je dal opravka z bobnom Roman Jakič, ki je naš najmlajši parlamentarec. Obvlada klavir, kitaro in poje. Med osamosvajanjem je skrbel za prijetno razpoloženje.

Najobilnejši na odru je bil Janez Per. Igral je na bas kitaro in pihal na vse mile viže na pozavno. Je umetnik na tem področju, saj že štirideset let igra in poje v Alpskem kvintetu in povrh je župan občine Mengeš.

Na trobento je nadvse milo trobil Prekmurec Geza Džuban. Je kmetijec, doma iz Moravskih Toplic. Bil je agronom v soboškem Živinorejsko-veterinarskem zavodu. Rad dela v svojih goricah in tja včasih povabi veselo družbo. Je pobudnik za tokratni nastop in za nekatere prejšnje, ki pa so bili v manjši sestavi in na domačih tleh. Navzočim je povedal: »Radi stopimo skupaj in zabavamo ljudi!«

In fantje so bolje igrali, kot so ubrani v parlamentu. In še dobro, da sem se znašel ob pravem času na pravem mestu, da bodo Slovenci izvedeli za prizadevnost nekaterih svojih izbrancev. In če bi bil na odru še Jazbinšek, Marjan Podobnik in še kdo, bi bil to pravi poslanski orkester.

Je pač čas za resno delo in je čas zabave.

Poslušal, gledal in fotografiral: F. ŠTEFANEC

Ta posnetek sem napravil med nastopom folklornih skupin. Ko so igrali člani državnega zbora, so bile klopi v tem delu skoraj prazne. Pa ne da jih Porabke ne bi želele poslušati. Pozno je bilo in doma jih je čakalo polno vsakdanjih opravil.

BIENVENIDOS CATALUNYA,

▲ Pisec reportaže na pobesnelem biku, ki ga ni še nihče premagal.

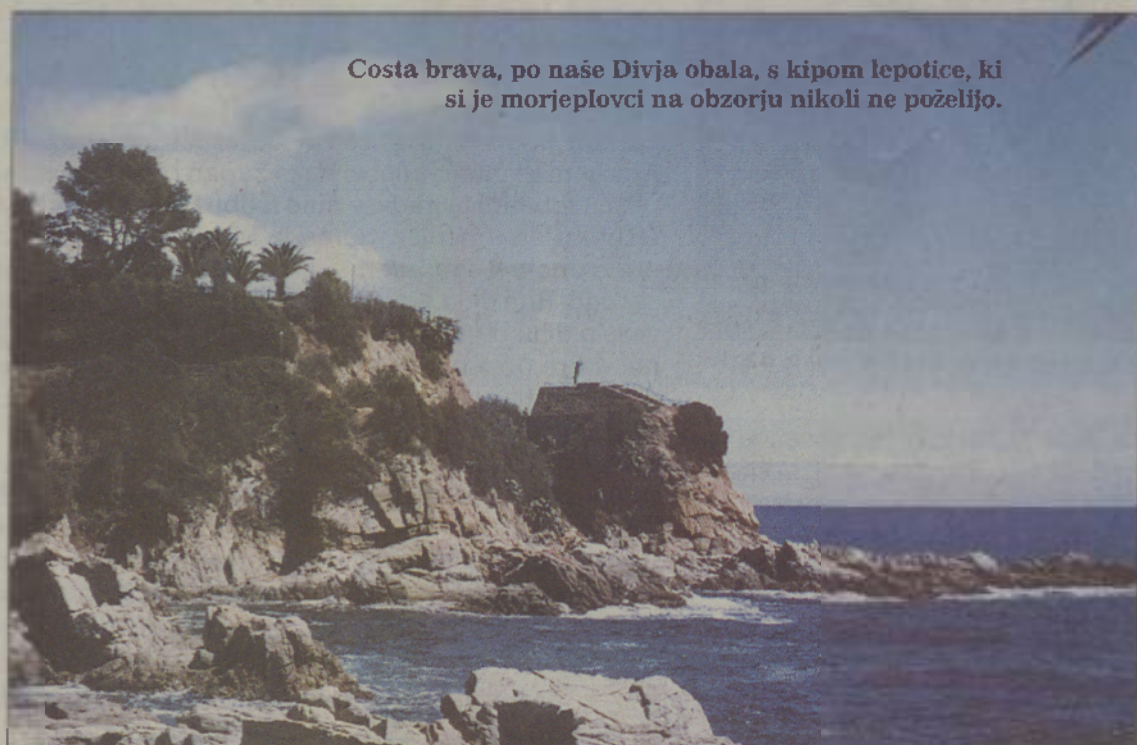
Domala vse turistične agencije vabijo v prelesto Španijo, v deželo, kot se radi trkamo po prsih s svojo splošno izobrazbo, žalostnega klativiteza Don Kihota s kmetiškim oprodo Sančo Panso ter vetrnjaki, morjeplovca Kolumba, deželo hrabrih, a tudi krvi in zlata žejnih konkvizdatorjev in neustrašnega viteza Cida, v »zeleno, ki te hočem zeleno«, kot je otožno, s ciganskim melosom zapel tragično ubit Federigo Garcia Lorca, v deželo Granade, Toleda, Cordobe in mavrskih ostalin, med širne, od suše ožgane planjave osrednje mize, k brhkim plesalkam flamenka in Ravelovega Bolera ali že kar k patetičnim pobožnim procesijam, k demoničnim koridam, v katerih je nekoč kraljeval El Cordobes, k pošastnemu biku iz Guernice, k sanjavemu, a nikoli odsotnemu Pablu Picassu, k izgubljenemu, a prikupnemu Jimenezovemu osličku, ki prestopa okoli monumentalnih francovskih grobnic, k baročnim portretom kraljevih družin, k dalijevskemu

◀ Le v Figuerasu vedo, ali je bilo prej jajce ali kokoš, sicer Dalijevem muzeju ne bi kraljeval venec jajc brez ene same koklje.

surrealističnemu ludizmu in mirojevski lahkotni igrivosti ter navsezadnje sodobnemu utripu, duetu Placida Dominga in Monseratt Caballe ter k sentimentalnim romancam Julia Iglesiasa, ki se vse bolj in bolj utaplja v izginjajoči se mešanici tradicionalnega in potrošniške agresivnosti, ki nadeva predvsem množičnemu turizmu obraz površnosti in praznosti.

Samo za bistre oči: dvoje vročih zaljubljenec na balkonu zvonika Sagrade familie

Costa brava, po naše Divja obala, s kipom lepotic, ki si je morjeplovci na obzorju nikoli ne poželjijo.

Pogled na olimpijski stadion v Barceloni, na katerega - čeprav si to zelo želim - še dolgo ne bo stopila kaka »kopačka« soboškega prvotigaša.

▲ Salvador Dali portretira Galo, tokrat kot živi kip, na barcelonski ulici Rambla.

◀ Nekoč so kraljevi podaniki poklekali pred Njegovim veličanstvom, a piscu alias Comte de Valltordera je španski kralj prvi ponudil roko.

ADIOS LLORET DE MAR!

Zgodovina drugače

Umetniki in ne popotniki, še najmanj pa mimobežni, kot sem bil sam, so najpristnejši in najbolj iskreni podobarji svoje domovine. In Španija, če le prelistamo enciklopedije, se kiti z velikimi imeni, ki so zaznamovala ali tok zgodovine ali umetnosti, pa vendar se za temi usodnimi, za kroniste in zemljemerce sijajnimi dogodki skriva tudi drug, za večino najbrž nevidni ali hote spregledani obraz zgodovine ter usojenosti malega človeka, ki mu sodobni katalonski pesnik Jaime Gil de Biedma prepisuje z ustnic odlomke tega grenkega Zgovora in prošnje:

In kaj naj rečem o naši materi Španiji, tej deželi vseh hudobnih duhov, v kateri slaba vlada, revščina; nista samo revščina in slaba vlada, marveč mistično stanje človeka, končna odveza naše zgodovine.

Od vseh zgodovin Zgodovine je brez dvoma najbolj žalostna zgodovina Španije, ker se slabo konča. Kakor da bi se človek, sit vojskovanja s hudobnimi duhovi, odločil, da jim zaupa vlado in upravljanje svoje revščine.

Nočem verjeti, da takih hudobnih duhov ni. Prav ljudje plačujejo vlado, impresarije ponarejene zgodovine. Prav oni so prodali človeka, oni ga spravili na beaško palico in zasegli blaginjo Španije.

Prosim, naj Španija izžene te hudobne duhove. Da se revščina povzpne do vlade. Da bo človek gospodar svoje zgodovine.

Figueras, bežno

Življenje ekstravagantnega slikarja Salvadorja Dalija (1904-1989) se je izteklo, kolikor se spominjam, mnogo bolj klavrno, kot je živel. Po smrti bajne Gale, muze in modela, »svojega budnega krmarja, ki obrača krmilo njunega življenja«, sicer hčerko moskovskega advokata, drugače bivše žene prijatelja in pesnika Paula Eluarda, ki mu jo je bil spjel že ob prvem obisku, in sicer tako, da se je bil namazal s kozjimi iztrebki, ko mu niso več pomagali niti božanski brki, za katere je trdil, da so kozji mične antene, ki prestrezajo celo glas Boga. Zadnja njegova podoba ob njem, ki se jo spomnim, je bila tudi Amanda Lear, mu je bila naravnost pisana na kožo: invalidskem vozičku izsušana podoba starca s pomadastimi brki in nemirnimi očmi, ki so požirale vse, česar so se dotaknile. Ta slikar, pesnik, scenarist, kipar ali, kakor so mu najraje rekli, »norec« je s svojimi slikami, ki še najbolj spominjajo na grozljive sanjske podobe, kakršne je mogoče zaslediti tudi v Bunuelovem

filmu Andaluzijski pes, hkrati očaral in zaprepastil, pustil gledalca odprtih ust ali razočaranega, nikakor pa ne hladnega.

In takšen je tudi Figueras, to njegovo majhno rodno katalonsko mesto, v katerem se roma zaradi njegovega muzeja, ki že na zunaj, po načrtih arhitekta Emilia Pereza Pinera, s čebulastimi kupolami in kamniti jajci, s pisanimi pročeljem ter staro limuzino v zadverju vabi na čudovito potovanje v grozljivo in posmehljivo nadresničnost Vse, česar se je oprijel, je dobesedno zazvenelo: steklo, jedilni pribor, deli avtomobila ali motorja, koruznega lata, zrcala, ob tem pa seveda vedno znova bajna Gala, »ta ponosni torzo z malo zadnjico, ki je zaradi osje vitkosti še bolj vreden greha

In ko sem se dobesedno drenjal v tem najbolj čudnem muzeju, kar sem jih kdaj obiskal, se je pritaknil glas njegovega prijatelja, pesnika Lorce, ki mi je odzvanjal skozi na videz odgludno, sušno katalonsko krajino:

Čista roča podira nepravne načrte pripirajoč rezino ustnic in smeha

O Salvador Dali oljčnega glasu Govorim le tisto kar govore tvoja dela in ti.

Barcelona, tudi

»Kaj mislite, da je zemlja okrogla in da boste povsod staknili neke pejsaže,« je privreval Dalijev glas pred vrati Barcelone. »Kaj ima okrogel obraz več nosov? Je zelo malo pejsažev. In vsi se stikajo tukaj: v Kataloniji, ki je nos zemlje!«

In je res. Tudi njena progasta zlato-rdeča zastava priča o tem: kri na zlatu. Kajti neki srednjeveški knez Vilfred Lasati je pokleknil, kako smešno, pred vojskovodjem Karlom Plešastim, ki je bil obrisal svoj krvavi prst ob zlati Lasategov ščit. Tako je nastala ta Katalonija na južni strani Pirenejev, dežela Gotov, ki si je šele po Francovi smrti (1975) priborila več avtonomije. Zato povsod katalonski sortie in kastiljski salida, po naše izhod. Zato katalonski ples, nekakšno nedeljsko kolo sardana, ki se potihem vtaplja v neskončna polja jagod, pomarančevcev ter južnega sadja, ki po žensko posladka in omili razredčeno sangrijo.

Mesto Barcelona, ki naj bi dobilo ime po Hanibalovem očetu (Barcasa), je doživelo v svoji tisočletni zgodovini tudi takšne strašljive prizore iz epa o junaku Cidu:

Že s štiti prsa hite si zastavljat in kopja sklonijo, z banderi ovita, pritisnejo obraze tesno k sedlu, srčno v naskok zdrve na zoprnike. Sila se kopij, glejte, dviga, pada; sila železnih srajc predrtih je, razbitih; sila oklepov udrtih in razklanih, sila bandercev belih krvi je pordečila, sila dobrih konj brez gospodarjev tava.

Danes je dvomilijonska katalonska prestolnica biser, v katerem je treba živeti, da ga vsaj malo spoznaš. Se tako bleščeči turistični vodniki, plakati ali celo videofilm so le obrisi realnosti, kajti Barcelona ni le svetovno znan olimpijski kompleks, kopica muzejev, muzej voščenih lutk, v katerem stoji tudi Tito v družbi Churchila, Hitlerja, Rommela, Lenina in Arafata, Barcelona je tudi veliko пристanišče, prelestna Avenija Diagonal, muzej Pabla Picassa, mešanica secesijskih in modernih zgradb s srednjeveškim jedrom, pa kričeča sredozemska tržnica, ki se šibi od vonjav sadja, rib in odrtih ovčjih glav, bronasta, proti zahodu izprožena Kolumbova roka, ki kaže čez morje, pa navsezadnje sijajni Rambla, po naše sprehajališče, v samo zelenje odeti glavni korzo, na katerem se dogaja mesto: množice ptičjih kletk, sladoledarji, rože in spet rože, ulični portretisti, akvarelisti in krajinarji, bižuterija, skratka, eno samo gledališče s paraliziranim azijskim akrobatom, ki si predene suhe noge na ramena, množica živih kipov, črnček, prirasel na platane, sprejahaajoči se renesančni kočijaž in žongler z nogometnimi žogami, ki jih vrtil tako spretno in lakonično kot Chaplinov Veliki diktator globus, zavedajoč se, da se je svet ustavljal za nekaj hipcev v njegovem nastavljenem klubku, polnem preluknjanih španskih kovancev.

Sagrada familia, brez boga

Najbrž je na svetu malo tako veličastnih sakralnih objektov, kot je Gaudijeva Sagrada familia na vznožju enega od barcelonskih gričev, v katerega bog dobesedno še ni vstopil. Kajti Sagrada familia, po naše Sveta družina, ena največjih, a še nedokončanih - morda

Kot iz kake Grimmove pravljice: ena odličnih hišic v barcelonskem parku Güell

Lloret de Mar, španska Meka slovenskih srednješolcev, kot nalašč za množični, zabavljaki, sicer pa že malce preživeli turizem

celo nikoli - katedral je v svoji poganski lepoti in nedovršenosti tako veličastna, da si morda bog niti ne upa vanjo, čeprav se mu na široko odpirajo tudi vrata Jezusovega otroštva. Kajti Sagrada familia, ki se s svojimi štirimi z živalskimi ornamentami okrašenimi zvoniki pne čez sto metrov visoko, se drži neke vrste prekletstvo, da res ne bo nikoli dokončana po zamislih velikega Antonia Gaudija (1852-1926), kajti načrti zanjo naj bi ali zgoreli ali končali v njegovi glavi. Ta veliki graditelj, sicer potomec kotlarjev in, kot pravijo, tudi nekonformistični študent, je namreč nosil Sagrado familio v glavi, svetišče, ki ga je menda gradil sproti in z lastnimi rokami ter končal - kako ironično - pod kolesi tramvaja, ne da bi ga kdorkoli spoznal. Kot da bi slutil, si je zgradil, seveda poleg palač Casa Mile ter Batllo in pravilničnega parka Güell, največji spomenik, ki se že od daleč, seveda v svoji lirskosti in oblikih, razlikuje od mrakobnih evropskih katedral: več sonca, množica raznobarnih mozaikov, ornamentov, plastik živali, na drugi strani, še v gradnji, pa grobi neogotski pasijon, ki se kar ne more zlit v gaudijevsko valovitost. Cerkev, ki vznemirja prav zaradi svoje ogromnosti in različnosti, kratka torzo, za katerega bi bilo bolje, da se nad njim ne bi šibili gradbeni žerjavi, ki, vsaj meni se

zdi tako, delajo nad ranami, ki jih je zapustil Gaudi, se večje brazgotine, ki pa seveda niso vidne, čeprav tudi to njegovo delo ni dokončano, v parku Güell, dober streljaj od Sagrade. Troje, bolje rečeno štiri, če štejemo mednje tudi muzej njegovega me-

pločevinkami bahavih nemških piv. In nemških napisov. Natakariji uslužni in potrpežljivi. Drugega jim tudi ne preostane, sezona namreč traja le pol leta. Nikjer gostilne s špansko glasbo, tudi paella, tradicionalna rizota z morskimi sadeži ali drugim

Torre Catalunya, Katalonska vrata, na olimpijski ploščadi (slika)

cena, kot bi danes rekli v hudertwasserskom stilu narajenim hišicam, spominjajo na grimmovske hišice, saj jih krasijo množica keramičnih mozaikov in magičnih podob živali, tudi kuščarja, ki da hote dremucka, samo da bi premišljal že naglavni turistični direndaj.

Lloret de Mar, adios

Nič od zgoraj opisanega. Nič španskega, razen kričečih prodajalcev vstopnic za disko. Množica brezkrvnih hotelov in še več slovenske srednješolske mladine, ki si na vse kriplje prizadeva, da bi, žal, pokazala svojo objestnost pa tudi nekulturo.

Široka plaža Costa brave, po naše Divje obale, z navoženim peskom. Nekaj sladoledarjev in turističnih ladjic, ki se obračajo za bregom. Steklenice črnega španskega vina, ki se srmežljivo skrivajo za

mesom, vse bolj dobiva okus po tujih začimbah. Kot vse drugo. Vključno, res, s flamencom v enem od hotelov.

Le senior Fathal, kakor se je imenoval torro-rodeo maestro, učitelj iz Maroka, ki si služi kruh z mehanskim bikom, me je, enako tudi mojo spremljevalko in moje učenec, prisrčno zabaval. Tako zelo, da sem se tudi sam spravljal nanj in seveda - v veselje vseh - kajkmalu telednil z njega, bik pa je le malomarno potresel z rogovi in repom ter se s steklimi očmi zazrl vame, da sem se pobral k že ohlajeni sangriji, ki pa je dobivala vse bolj in bolj voden priokus.

Milan Vincetić

Gospod Benjamin je živel samo za eno strast: za starine. Že celo večnost se ni zganil iz svoje, kot je ves iz sebe ponavljajal, zakladnice, prenatrpane sobice z majhno izložbo, ki pa se, žal, ni dala nikoli prezračiti. Gospod Benjamin je bil namreč redobjubnež in docela zakleti sovražnik prahu, zato se kitajske vaze in amfore, prastari fonografi, telefoni in računalna niso postarali niti za hipec, odkar jih je dobil v roke. Vsako starino je seveda skrbno vknjižil in ji dal celo ime, ob večerih pa je vedno znova in znova drgnil kovance, ki so mu, s tem se je namreč rad pohvalil, odpirali novo plat svetovne zgodovine.

- Pomislite, me je ponavadi bežno prijel za komolec, dandanes se nihče več ne zmeni za vse to ... A mi smo živeli povsem drugače, dragi moj, učili so nas francoske manire, in če si se gospodični le spotoma pregloboko zazrl v dekolte, si moral kot kavalir prvi zardeti in jo seveda kleče prositi odpuščanja.

Kaj šele da bi gospod Benjamin, čeprav ga je včasih obiskovala, pa ne samo zaradi starin, še priletna vdova, kdaj skočil čez plot. Sicer pa je zakonski stan komaj oboval. Svojo Rozino ali madame Rosie menda sploh ni spravljal v posteljo, češ da je nespodobno ob velikem postu, zato je nekega jutra našel listek z zavitim črkami Küss und aufwidersehen in pozlačeno oficirsko tobačnico, s katero se je pravzaprav začela njegova zbirateljska strast.

Ne da bi žaloval za njo, kratko malo jo je pozabil in se začel vse pogosteje pojavljati v klubu Antico, ki je koneckonec, za kar mu je gospod Benjamin sila hvalen, vložil nekaj začetnega kapitala za njegovo zakladnico.

- Človek se navadi tudi na ženske opravke, mladi mož, mi je odgovoril prej, preden sem ga hotel pobarati, ali se mu madame Rosie še kaj oglasi, veste, v vseh teh mojih zaprašenihih stvarih, ki je mnogim le navlaka, je prav tako, je znižal glas, mnogo ženskosti, mein Gott, celo pohujšljive mesenosti se ne da spregledati.

Seveda mu še zdaleč nisem verjel, čeprav so mu tokrat oči zaigrale. Najbrž mi je hotel prikriti tistih nekaj bežnih avanturic, zaradi katerih da je - o tem se je seveda šušljajo - čez noč izgnilo kar nekaj dragotin.

- Ljubezen, dragi moj, mu je uslo, se ne da kupiti z denarjem, celo ne z brezvrednimi, ušivimi bankovci. Če bi jih dala pod tale Zeissov mikroskop, bi videl, da bi morali z njih kar z lopato postrgati umazanijo. Ljubezen, dragi moj, se je pogugal, se mora plačati z ljubeznijo ... ona meni, se je vgriznil v jezik, jaz njej ... je položil roko na srebrni jedilni pribor ... Pa še eno si zapomni, ljubezen ne sme biti potratna ... Samo pomisli, če bi jaz ...

Ne da bi končal, se je zavalil v naslonjač in se zagledal skozi izložbo. Za hipec se je spremenil v sušno štorovko: glava mu je padla na prsi, ličnice upadle, in ko je končno, seveda mukoma, prekrižal nogi, je naveličano zapredel s prsti.

Čas se je dodobra posedel nanj. Zdelo se je, da bo kar izhlapel, da se bo skupaj z naslonjačem kar dvignil v deviška nebesa, v katera je tako sveto veroval. Kaj veroval, roko bi dal v ogenj, da je tudi njegova Rosie še vedno nedotaknjena, da še postaja v tistem rumenem modrcu pred taščino psiho, da se je tudi ona, kot on, ki ji preprosto ni bil namenjen, kot najsvetejša mučenica zaprta med štiri stene.

- Pomislite, mladi gospod, me je dosledno vikal, čeprav je bil za celo večnost starejši, bolje je tako, da se samo želiva. A če vam priznam, je povsili pogled, z leti uplahne tudi želja, telo nekako odpove ...

Res je, zadnje čase ga je telo vidno izdajalo. Nekoč moški korak se je kar čez noč spremenil v podrsavanje po tleh pa tudi prah ga je že prehitel. Na starinah, če si bil le pazljiv, ga je bilo za droben prst, on pa je drobencijal s krpo in metlico le po robovih in okvirjih slik in godrnjal, da je vsega kriva že prepisna izložba. Kajti čim pogosteje sem prihajal, in zadnje čase me je v njegovo zakladnico kar vlekel, tem opazneje se je sušil.

- Bogdaj, me je ponavadi pozdravil iz svojega naslonjača, ni ga lepšega kot obisk drage stalne stranke. Saj se boste tudi vi včlanili v naš klub Antico, kajne? Je previdno začel čez čas. Iz oči vam berem, je potrkljal z maršalsko palico, da ste naš ... Nič ni treba, dragi mladi gospod, je poskušal vstati, tudi s članarino je urejeno ...

Ne da bi počakal, me je prijel za roko. Nasil je tanke, sveže poškrbljene rokavice, ki so me prijetno poščegetale po dlaneh, kot bi mi dale vedeti, da sem, hočeš nočeš, varno pristal v njihovi, najbrž imenitni družbi.

Kajti gospod Benjamin je bil sila uvideven in uglajen mož,

ki ga je njegova monarhičnost, kot se je rad potrkal po prsih, z leti pobakrila s plemenito patino.

- Nič ne gre na silo, je potihoma drobil, celo skala gre na dvoje, jaz pa na drobir, zato vas prosim, da, saj ne zamerite, kajne, spihate prašek z najinih dragotin ...

Nisem mogel verjeti, je rekel najinih? Se mu morda ni zareklo? Je hote razvlekel to besedo? Me hoče res na tako lahek način pridobiti? Pa njegova Rosie? Če še živi - in naj bi, saj je za dobrih trideset let mlajša od njega, ki z vsakim dnem postaja vse večja razvalina -, bo vse pripadlo njej. Gospod Benjamin namreč nikoli ni niti črnil, da sta se ločila. Samo razšla, pravzaprav je odšla, je sprjaznjeno začel, ker sem se preveč obotavljal, a to je najina zgodba, ki se vas, dragi moj, je kljuval iz naslonjača, sploh ne tiče. Rosie bo namreč svoje že dočakala, dragotina gre za dragotino, je napol šepetal, ko sem se trudil odpreti izložbeno okno.

In ko je v zakladnico buhnilo sonce, sem moral tudi z negibnega, spečega gospoda Benjaminu pobrisati prah. Sedel je kot mož na oljnem potrketu, le tu in tam je priprl oko ali povsil ustnico, ki je postajala vse bolj in bolj modrikasta.

Gospod Benjamin se je začel vidno luščiti. Dobesedno. Nekaj nepredstavljivo težkega ga je začelo strgati v prsih, da je začel pogrkavati in govoriti z rokami. Čeprav je šlo z njim hudičevo navzdol, pa vseeno ni pustil zapreti starinarne.

- Kar vi postrezite, mladi gospod, me je nagovarjal, saj se kar dobro znajdete. Moram vam reči, se je širom odprl, da ste za to delo kar rojeni ... Ste videli, kako je bil zadovoljen gospod Hubert, ko ste mu ponudili berlanko? Pa gospa, kako že, a, ja, gospa Cvetana, kako je, hihi, popevkala ob tistih uhančkih, za katere samo midva veva, da ...

- Seveda, seveda, gospod Benjamin, tako se to dela, sem mu pritrjeval, medtem ko mi je tiščal v roke vežni ključ.

- Za vsak slučaj, če bom zadremal, mladi gospod, je šepetal, veste, v teh mojih letih se lahko marsikaj.

Položil mi je roko na rame in me stisnil za vrat. Takrat sem vedel, da misli hudo zares; gospoda Benjaminu sate bili namreč ena sama dobrota in ustrežljivost, zato sem bil vse bolj in bolj prepričan, da bi tudi svojo Rosie, če bi le pokukala skozi vrata, znova nosil na rokah.

Čez kosmat mesec, ko sem se že dodobra ugodil, se je gospod Benjamin čez noč premladil. To mora biti slab znak, je večkrat ponovil gospod Hubert, najbrž ga je obiskala kaka jara vila. Ne, ne, njegova Rosie že ni potrkala, je napletala gospa Cvetana, lahko pa mu je žile prevetnil kneipov surogat. Kakorkoli, se je nagnila k meni med zvonkljajočimi se vrati, da me je prevlel njen močan parfem, gospodu Benjaminu je najbrž vse-mogočni bog, ker mu je tako pokorno služil, podaril še nekaj dostojnih zemeljskih uric.

Pa mu, žal, ni.

Čez slab teden sem ga našel v njegovem naslonjaču: niti nagnil se ni, celo glava ni klecnila, le ustnice so se zakrivile za dober palec. Ko sem ga, misleč, da spi, narahlo stresel, mu je z desnice zabingljala telefonska slušalka, medtem ko mu je levica še zmeraj slonel na vilicah. Najbrž je spet šlo za starine, sem pomislil in obrnil ključ ter ga prestavil na bližnji kanape, zadnje čase so mu vaje kar uhajale iz rok.

A ko sem se obrnil, me je preplanilo: pod naslonjačem je ležal, poleg kupa, kot bi orf dejal, nečednih revij, odprt, sila pomečkan in počekčan oglasnik.

Ti packa ti, sem ošinil mrtvega gospoda Benjaminu, ko sem preletel vsebino oglasov, nad kakšnimi rečmi si se ti potihem naslajal. Samo pogledja, gospod Benjamin, sem mu pomignil, kaj se skriva za bregom tega tvojega dvakrat obkroženega vabilca: Vem, da prikriješ svoje spolne fantazije tako kot jaz, zato te vabim, da si jih zaupava: raztrgala bi tvoje oblacilo, te poljubila in nato še položila v posteljo, kajti vseč mi je, če mi jo najprej dobro polizeš, potem pa me še pohotno nabrišeš. Pokliči ...

Ne da bi zagrnil zavesico na vratih, sem povrtel množico števil: z one strani žice, z glasbo v ozadju, je zagrlel prijeten, pohotno zastrti glas.

- Želim si tvojega obdarjenega tička, jaz, tvoja seksi Rosie in premastna pička ...

Nagonsko sem ošvrknil gospoda Benjaminu, ki kot da z onostranstva še zmeraj vleče na uho, se obližnil in se zavalil v naslonjač ter se brez pomisleka odzval razvnetemu povabilu, medtem ko sta gospod Hubert in gospa Cvetana že nekaj časa, ne da bi me vsaj za hipec spustila z oči, jezljivo topotala po svojeglavih vratih.

primarij dr.

LOJZE
ŠTEVANEC

spec. internist

Maščevanje je sladko

Pacient je pogosto prihajal k meni, tudi nenajavljeno. Kar nekam domač je postal. Razlagal mi je stvari, ki so takrat, bilo je pred petnajstimi leti, veljale kot strogo zaupne. V glavnem sem molčal.

Pred odhodom se mi je na dolgo in široko zahvaljeval za prijetne dni, ki jih je preživel pri nas, tudi popravil se je. Doma ni mogel čez cesto, ne da bi se ustavil, tu pa je hodil na krajše izlete in dnevno z lahkoto preplaval tisoč petsto metrov. Ljudje da so veliko bolj prijazni kot v bolnici, je dejal.

»Tam si številka, nihče,« mi je razlagal.

»Ležal sem na oddelku. Bil sem negiben. Nisem se mogel premakniti, pa rečem sestri, naj mi da kozarec vode. 'Nisam ja vaša služavka,' se je obregnila in mi ni dala vode. Veste, pri nas je v bolnici mnogo sester z juga. Njen odgovor me je neznansko peklil. Drugi dan so v mojo sobo namestili človeka z enakimi težavami. Hitro sva se spoznala in kmalu že klepetala. Povedal mi je, da je zdravnik. Prilika, sem si rekel, da sestri posvetim. Predlagal sem mu, naj sestro zaprosi, da mu da vodo.

'Zakaj?' me je vprašal.

Veliko uslugo mi boste napravili, sem rekel in mu povedal, kaj sem doživel.

Ko se je v sobi pojavila tista sestra, sem mu namignil. Poprosil jo je za kozarec vode.

'Več sam onome rekla, da nisam vaša služavka ...'

Doživel je enako kot jaz. Samo gledal je in ni mogel verjeti. Naslednji dan pa vizita. Bila je menda glavna: profesor pa docenti pa asistenti pa praktikanti pa sestre ... saj poznate to, cel trop, ki se gnete okrog postelj. Ko so zagledali mojega soseda, se je začelo tisto hlinjenje in osladno vzklikanje: kolega, naš dragi kolega! Kaj pa je vas pripeljalo k nam? Glej, no, glej! Rokovanje, trepljanje, brezvezno čvekanje; saj veste, kako to gre. V najini sobi so se zadržali nekaj minut dlje, kot je v navadi. Ona sestra - ,koja nije naša služavka' - je stala zadaj. Z razprtimi očmi in odprtimi usti je buljila v naju. Pozneje je nisva več videla.

»Maščevanje je sladko!«

»Zakaj se niste pritožili?« sem vprašal.

»Na ta način v življenju dosežeš več kot z direktnim napadom, ki redko kdaj prinese zelen uspeh.«

Nisem komentiral.

MILAN VINCETIČ GOSPOD BENJAMIN

palet. Ko sem ga, misleč, da spi, narahlo stresel, mu je z desnice zabingljala telefonska slušalka, medtem ko mu je levica še zmeraj slonel na vilicah. Najbrž je spet šlo za starine, sem pomislil in obrnil ključ ter ga prestavil na bližnji kanape, zadnje čase so mu vaje kar uhajale iz rok.

A ko sem se obrnil, me je preplanilo: pod naslonjačem je ležal, poleg kupa, kot bi orf dejal, nečednih revij, odprt, sila pomečkan in počekčan oglasnik.

Ti packa ti, sem ošinil mrtvega gospoda Benjaminu, ko sem preletel vsebino oglasov, nad kakšnimi rečmi si se ti potihem naslajal. Samo pogledja, gospod Benjamin, sem mu pomignil, kaj se skriva za bregom tega tvojega dvakrat obkroženega vabilca: Vem, da prikriješ svoje spolne fantazije tako kot jaz, zato te vabim, da si jih zaupava: raztrgala bi tvoje oblacilo, te poljubila in nato še položila v posteljo, kajti vseč mi je, če mi jo najprej dobro polizeš, potem pa me še pohotno nabrišeš. Pokliči ...

Ne da bi zagrnil zavesico na vratih, sem povrtel množico števil: z one strani žice, z glasbo v ozadju, je zagrlel prijeten, pohotno zastrti glas.

- Želim si tvojega obdarjenega tička, jaz, tvoja seksi Rosie in premastna pička ...

Nagonsko sem ošvrknil gospoda Benjaminu, ki kot da z onostranstva še zmeraj vleče na uho, se obližnil in se zavalil v naslonjač ter se brez pomisleka odzval razvnetemu povabilu, medtem ko sta gospod Hubert in gospa Cvetana že nekaj časa, ne da bi me vsaj za hipec spustila z oči, jezljivo topotala po svojeglavih vratih.

L. Števanec

Pohitel je z okopava njem pese. Jutri bo krenil na pot. Steklenice z vinom so pripravljene, naslovi varno spravljani v aktovki. Naporen dan bo, na tri obiske mora.

Včeraj jih je poklical po telefonu. Glas ene ženske se mu je zdel prijeten.

»Čemu to počneš?« ga vprašam, ko skuša skriti iz časopisov izrezane osmrtnice.

»Kaj misliš, zakaj? Tudi jaz imam pravico do svoje sreče.«

Dolgo molčiva, ko se nenadoma iz njega usuje plaz besed.

pošiljal cvetje, prinašal darila.«

»Kaj pa misliš, kako bi pa z učeni ženskami. Vse imate svoje kaprice, treba vam je ugoditi. Jaz že vem.«

»Očitno premalo, ker zdaj loviš že vdove.«

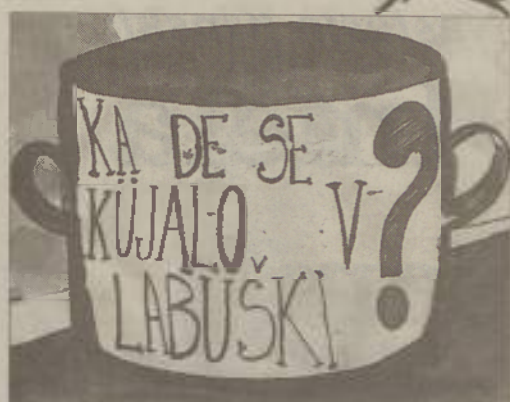
»Tolažim jih. Pridem, pogledam, ali so vredne greha. Če sem že tam, se malo razgledam po dvorišču, po hlevih. Po številu koruznjakov sklepam, na koliko hektarjih gospodarijo. Sveže vdove so najbolj dovezetne za tolažbo. Pridem, zaprosim za vodo in takoj ocenim, ali je vse skupaj vredno truda. Če mi ženska ni všeč, spijem in grem. V nasprotnem raz-

hami. Mogoče nekoč, ko bo sam, si bo kakšno pripeljal k hiši. Pa ne kakšne krave s teletom, te se ponujajo na vsakem koraku, ampak tako pravo. Upokojenko, ki bo še pri moči, da kaj postori okrog hiše, pa še z njim stopi na njive. Ločenk noče, ker če niso bile prav onemu, bi bile njemu še manj. Tega, da so lahko tudi moški krivi za ponesrečeni zakon, noče niti slišati. Miha je človek načel in zato je štirideset let izbiral. Tudi ob pomoči malih oglasih. V dneh, ko življenje z vso težo pritiska nanj, mi zaupa, da se je vedno bal žensk, neuspeha, posmeha, saj je ostal na pol poti. Z

Izpitna mrzlica

Junij je za večino študentov čas ner voze. To je čas izpitov in čas, ki pokaže, kako priden je bil študent čez šolsko leto. Eni se kesajo, čeprav vedo, da je za to že prepozno, eni spet ne čutijo te mrzlice, ker so bili dovolj pridni, da so se do junija vsaj deloma razbremenili. Trpijo predvsem tisti, katerim še ni uspelo priti do četrtega letnika, kajti takrat študent ne potrebuje več pogojev za absolventski staž. Pogojni izpiti so torej trn v peti vsakega študenta, vprašanje pa je samo, kako si te okoliščine vsak posameznik žene k srcu. Vsako leto junija človeku postane jasno, da biti študent še zdaleč ni enostavna stvar. Zdi se, da se stvari na koncu izravnajo, kajti koliko lepega doživi študent v prvem delu šolskega leta, toliko grdega mu pride v drugem nazaj.

Kot sem že rekel, je zelo pomemben način sprejemanja pritiska. Študenta dostikrat ne »mori« samo težka izpitna snov, temveč tudi vprašanje, kaj bo, če izpita ne bo opravil. K temu spada še pritisk staršev, ki jih večinoma ne zani ma nič, razen rezultatov. To bi lahko imenovali privajanje na trdo realnost, ki preži povsod v življenju. Zdi se mi, da ni pametno, da star-

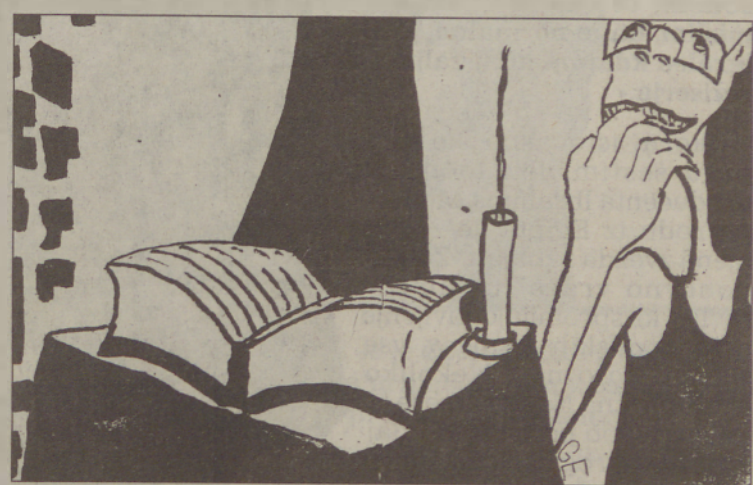

ši študente še dodatno obremenjujejo s svojimi pričakovanji, kajti slednji so že dovolj odrasli, da sami vedo, kaj se od njih pričakuje.

Starši, prihranite svojim študentom še dodatno psihično obremenitev, ker se ta pričakovanja lahko kaj hitro vrnejo kot bumerang.

Kar se življenja v Rožni dolini (največjem študentskem naselju) tiče, so študentje maja živeli za majske igre. Pričakovati je bilo, da se bo zdaj junija vse umirilo. A glede na to, kako »narod raja«, se zdi, da je začetek novega šolskega leta (čas brez obveznosti), ne pa junij.

(d)

Miha gre »vogledi«

»Nisem našel nobene. Previsoke kriterije sem si postavil. Morala bi biti lepa, bogata, izšolana. Take pa ni bilo, če je bila lepa, ni bila bogata. Bogata ni imela šol. Vedno je nekaj manjkalo.«

»Vendar tudi ti nisi ne Adonis, ne Onassis, ne Einstein,« ga poskušam izzivati.

»Že, že ... a končal sem gimnazijo.«

»Bodi pošten: nisi prišel dalje od male mature.«

»V tistih časih je tudi to veljalo. Moji so mi namenili boljšo usodo, nisem jaz kriv, da ni bilo denarja za učiteljske.«

»A strast za učiteljicami je ostala ...«

»Že, že ...«

»Marsikateri si dvoril,

ločim, da pravkar prihajam iz vinograda, ji dam vino in povem, da se čez nekaj dni vrnem po steklenico. Razen v redkih primerih to vedno vžge ...«

Vendar Miha še ni ostal pri nobeni in nobena ga ni iskala z lučjo po svetu, da bi mu vrnila steklenico. Da ni izbirčen, pravi, le materi na vrat ne more pripeljati nobene. Že pri učiteljicah je imel dvome, kako bi se dve ženski ujeli v kuhinji, pri teh vdovah pa tudi, saj so navajene na svoje gospodinjstvo, kuhalnice ne delijo z drugo. Vidi, da ni vse idealno na tem svetu. Na zadnji obletnici male mature so vse nekdanje sošolke samo tar nale nad neznosnimi sna-

malo maturo so se rodile sanje o mirni podeželski soli, o ženi učiteljici, o njenih otrocih, ki bi se omikano vedli. Matere bi ga svojim otrokom postavljale za zgled, češ, uči se, da boš tak gospod kot Miha. A od vsega tega mu je ostala srednje velika kmetija, na kateri ne moreš niti živeti niti umreti. V Nemčiji je zaslužil za traktor, za avto, da mamo popelje k nedeljski maši. In enkrat tedensko se odpravi na ogleda.

Na mizi razprostreta izrezane osmrtnice. J. H., živel je šestdeset let. Računava - žalujoča žena je stara od petinpetdeset do šestdeset let

Ella PIVAR

Od 25. junija do 30. julija

HOROSKO PEN

Pripravlja: Agencija Hogod

OVEN

(21. III. - 20. IV.)

Preden se dokončno odločite, zadevo še enkrat dobro premislite. Če bo začetek tedna glede odnosov dobro kazal, se bo teden tudi finančno dobro končal. Tistega, ki vam zdaj namenja preveč pozornosti, takrat, ko bi ga najbolj potrebovali, ne bo. Malo več gibanja ne bo škodilo. Zanimiv namig v sredi tedna.

BIK

(21. IV. - 21. V.)

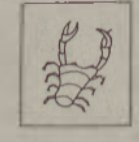
Za vami je precej zanimivo obdobje, toda ne mislite, da zdaj lahko počivate. Kar nekaj truda bo potrebno vložiti, da boste s svojim delom lahko zadovoljni. Ob tem pa pazite, da moči pravilno razporedite. Oseba, ki bi vas znala oviti okrog prsta, je v bližini. Igranje z njo je lahko veliko nevarnejše, kot se zdi na prvi pogled.

DVOJČKA

(22. V. - 21. VI.)

Treba se je odločiti in končno vzeti stvari v svoje roke. Sredina meseca je primerna za ljubezen in manjše nakupe, nikakor pa ne za pomembnejše odločitve ali večje denarne transakcije. Če se boste zavedali svojih napak, boste prizanesljivejši do drugih.

RAK

(22. VI. - 22. VII.)

Drobne zvižaje niso greh, če pa so namenjene plemenitim namenom, pa sploh ne. V službi bodite previdni, kajti nekdo ima nekaj za bregom. Če kje, na ljubezenskem in seksualnem področju lahko v tem obdobju samo zmagate. Primanjkuje vam vitaminov. Na sestanek, zmenek ali dogovor pridite v modrem ali naj ima vsaj del garderobe nekaj modrega.

LEV

(23. VII. - 22. VIII.)

Čimate kakšno neprijetno obveznost, vam ne preostane drugega, kot da si rečete, da je prijetna in jo izpolnite. Na koncu boste ugotovili, da zadeva dejansko ni bila tako neprijetna, kot je sprva kazalo. V poslu ne pričakujte čudežev, le-ti se dogajajo samo v pravljicah. Pred vami je kar nekaj pogovorov, ki bodo pomembni v naslednjih dveh mesecih.

DEVICA

(23. VIII. - 22. IX.)

Zna se zgoditi, da boste zaradi majhnega uspeha postali tako prevzetni, da glavnih in pomembnih stvari sploh ne boste videli. Obdobje do sredine meseca je primerno za ljubezen, družino in prijatelje, nikakor pa v tem času ne načrtuje česa večjega. Ker se znate prilagoditi, boste neprijetne trenutke, še kar dobro preživeli in na koncu ugotovili, da so vam bili dobra šola.

TEHTNICA

(23. IX. - 22. X.)

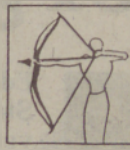
Recite si, da se boste pogovarjali in ne prepirali. Kmalu vam bo to prišlo prav, in če se boste tega tudi držali, vam bo koristilo. Neka zadeva se bo začela hitro reševati. Ker nimate možnosti, da bi jo ustavili, morate dogodkom slediti in vmes vplivati, da se bo razvijala v vašo korist.

ŠKORPIJON

(23. X. - 21. XI.)

Ste občasni pesimist in takrat pomislite, da vam je najhuje na svetu. Malce se ozrite okrog sebe z odprtimi očmi in morda boste opazili ravno obratno. Resnica je nekje vmes. Ker znate dobro in pozitivno vplivati na ljudi, trenutno okrog sebe nimate večjega sovražnika, če ga pa že najdete, mu v nobenem pogledu ne popuščajte.

STRELEC

(22. XI. - 21. XII.)

Dobre novice vas pretirano razveselijo, slabe pa spravljajo v preveliko razočaranje in slabo voljo. Ker ste takrat presenečeni, teh reakcij ne morete prikriti. Zdaj veste: kakršnakoli bo novica, ne reagirajte takoj in videli boste razliko. Kmalu se boste znašli v veseli družbi in zblížali se boste z neko osebo. Morda bo nastalo celo veliko prijateljstvo.

KOZOROG

(22. XII. - 20. I.)

Dobesedno boste čutili, kako vam rasteta moč in vitalnost. Proti koncu meseca pazite, da ne pridete v konflikt z okolico. Če se le da, bodite v tistem obdobju potrpežljivi in miroljubni. Finančni problem boste rešili v zadnjem hipu. V neki družbi boste zelo živahni, vendar se bo vse skupaj hitro pozabilo. Nepričakovan uspeh.

VODNAR

(21. I. - 19. II.)

Pred vami je obdobje, ko boste lahko uresničili tudi tisto, o čemer ste le sanjali. Če v ljubezni ne bo šlo vse tako kot bi moralo, boste stvari najlaže uredili ali urejali okrog dvajsetega v mesecu. Tudi pri delu ali zabavi boste takrat uspešni in če ne boste ravno na dopustu, si vseeno morate privoščiti krajši počitek.

RIBI

(20. II. - 20. III.)

Če ste se v tem obdobju odločili za pot v tujino, ste naredili dobro. Prva polovica meseca je ugodna za tiste, ki stavijo na velike in romantične ljubezni, v drugi polovici se bodo dobro počutili tisti, ki menijo, da je tudi pri ljubezni potrebna zmernost. Končno pa je to vaš mesec in priložnosti, takšnih in drugačnih, ne bo manjkalo.

Nastasja Kinski:

»Imela sem samo dva!«

Tako odgovarja danes 37-letna igralka in hčerka še bolj znanega igralca Klauza Kinskega novinarjem, ko pišejo, da je spala z vsemi režiserji, s katerimi je snemala filme. »Spala sem z Romanom Polanskim in Wimom Wendersom, če vas že zanima, in mislim, da je normalno, da se igralec kdaj pa kdaj zaljubi v režiserja.«

Skoraj istočasno, ko se je pred šestimi leti ločila od producenta Ibrahima Moussa, po rodu iz Egipta, je začela njena zvezda zahajati. Zdaj se ponovno vrača na film in revije, ki spremljajo življenje hollywoodskih igralcev, vse več pišejo o njej. Nekoliko ekscentrična Nastasja se je te dni ponovno poročila in zdaj vsem naokrog razlaga, da je srečna in da bodo takšne tudi njene vloge, ki jih bo igrala.

Ali spajsice razpadajo

Pojavile so se dejansko čez noč, kot komet, in danes jih poznajo tudi v najoddaljenem kraju sveta. Do zdaj so prodale več kot trideset milijonov zgoščenk in z reklamami za čipse, lizanke, deodorante in še mnogo drugega zaslužile bajne milijone. Skratka, njihov začetek je bil res pravljičen.

Danes se njihov imperij, ki sploh še ni do konca zgrajen, ruši. Geri Halliwell alias Ginger Spice, najinteligentnejša med dekletih iz skupine Spice Girls, je povedala jasno in glasno: »Dokončno jih zapuščam in jim želim vse najboljše!«

Preostale spajsice pravijo, da so sicer žalostne, vendar bodo pele naprej. Že kmalu bodo odšle na veliko turnejo po Ameriki.

Za Geri, ki je bila nekoč natararica, inštruktorica aerobike in fotomodel, pa se govori, da bo nadaljevala samostojno kariero.

Ginger Spice se je odločila za samostojno kariero.

Spielberga je strah

Eden najboljše plačanih in znanih režiserjev, Steven Spielberg, zadnje čase ponoči ne spi več ravno mirno. Pred kratkim se je kot priča v zaporih srečal z Jonathanom Normanom, katerega so ujeli nedaleč od njegovega posestva. Ko so ga aretirali, je imel Norman pri sebi lisice, britvico, lepljivi trak, nož in slike Spielberga, žene in njunih otrok. Režiser je prepričan, da se je Norman pripravil na seksualno mučenje in umor. Zaprli so ga pred sedmimi meseci. V tem času je policija našla v njegovi celici papirčke, na katerih so bila izpisana imena Jerryja Lewisa, Toma Hanksa in Davida Geffena. Spielbergovo ime, napisano na enem od lističev, je bilo obkroženo s srcem ... »Ko bo prišel iz zapora, je najmanj, kar bo naredil, to, da me bo ubil,« pravi Spielberg, čeprav ne ve, kje so vzroki za to.

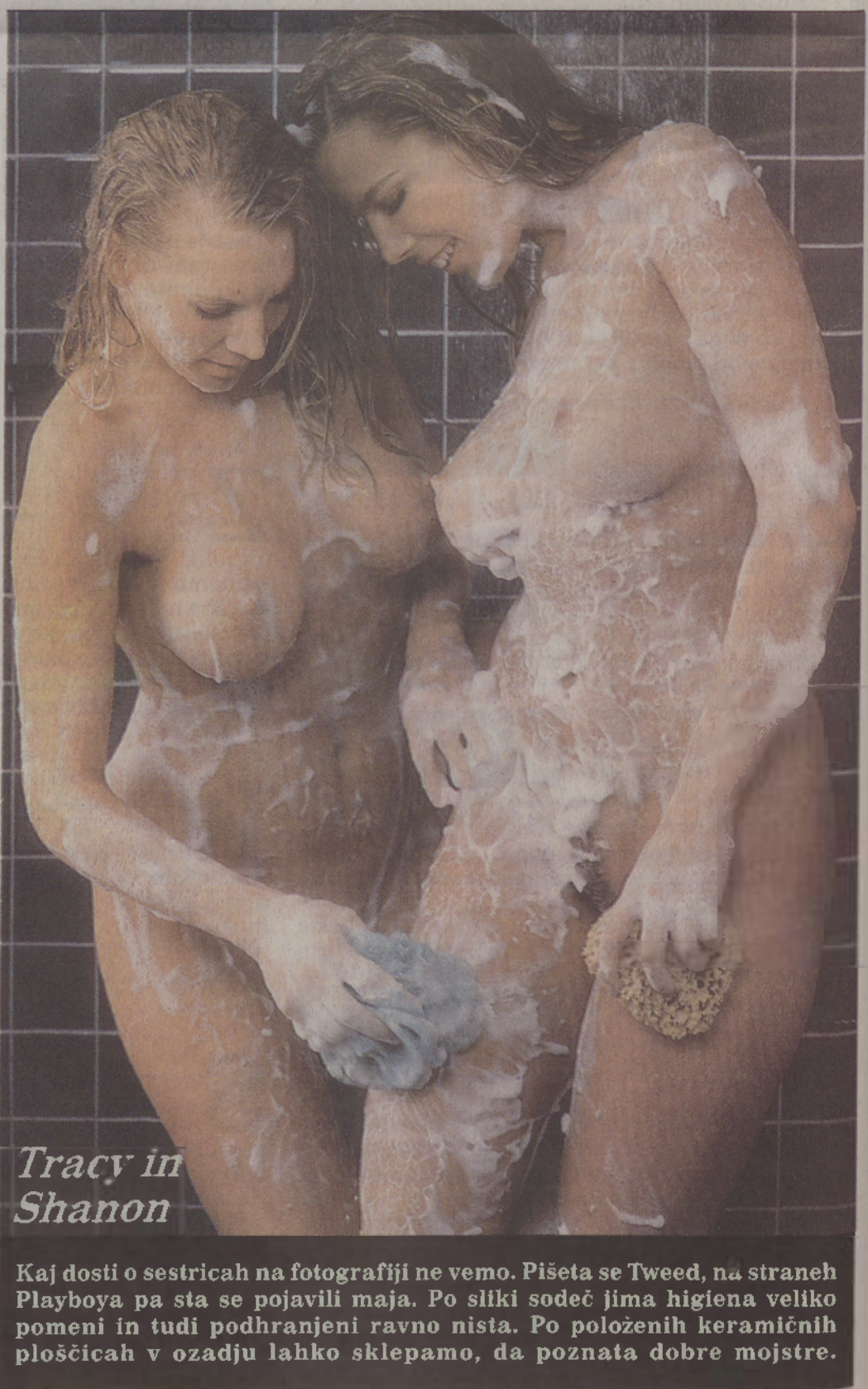
Eden najboljše plačanih in znanih režiserjev, Steven Spielberg, zadnje čase ponoči ne spi več ravno mirno. Pred kratkim se je kot priča v zaporih srečal z Jonathanom Normanom, katerega so ujeli nedaleč od njegovega posestva. Ko so ga aretirali, je imel Norman pri sebi lisice, britvico, lepljivi trak, nož in slike Spielberga, žene in njunih otrok. Režiser je prepričan, da se je Norman pripravil na seksualno mučenje in umor. Zaprli so ga pred sedmimi meseci. V tem času je policija našla v njegovi celici papirčke, na katerih so bila izpisana imena Jerryja Lewisa, Toma Hanksa in Davida Geffena. Spielbergovo ime, napisano na enem od lističev, je bilo obkroženo s srcem ... »Ko bo prišel iz zapora, je najmanj, kar bo naredil, to, da me bo ubil,« pravi Spielberg, čeprav ne ve, kje so vzroki za to.

Cindy je rekla da

Cindy Crawford, še nedolgo od tega soproga Richarda Gereja, se je te dni poročila na Bahamih. Novi soprog je Rande Gerber, nekoč fotomodel, zdaj pa lastnik znanih lokalov v New Yorku (Teh Whiskey) in Los Angelesu (Skybar), kamor zahajajo znane osebe. Tudi Cindy in Richard sta rada obiskovala oba lokala. Mladoporočenca sta imela poroko kar na plaži. Da bi vse potekalo v miru in brez problemov, so lokalne oblasti dovolile, da so v času poročnega ceremoniala javno plažo pred luksuznim hotelom Ocean Club zaprli za javnost.

Mladoporočenca Cindy in Rande nekaj minut po tistem, ko sta dahnila da. In še nekaj: ravno na to plažo je Cindy najraje hodila s svojim nekdanjim možem Richardom Gerejem.

Tracy in Shanon

Kaj dosti o sestricah na fotografiji ne vemo. Pišeta se Tweed, na straneh Playboya pa sta se pojavili maja. Po sliki sodeč jima higiena veliko pomeni in tudi podhranjeni ravno nista. Po položenih keramičnih ploščicah v ozadju lahko sklepamo, da poznata dobre mojstre.

NAPOLEON

Napoleon ponosno predstavlja novo ploščo in kaseto Hočem te nazaj. Seveda so tudi letos pripravili veliko promocijsko turnejo, ki bo trajala do konca avgusta. V tem času bodo obiskali vse televizijske in radijske postaje ter seveda, kar je najpomembnejše, tudi vse slovenske diskoteke. Načrtujejo okoli 40 nastopov, kjer bodo predstavljali novi album z novimi koreografijami in videzom, izpustili pa ne bodo starih uspešnic, kot so Vrni se, Napoleon, Bodi moja, Čas ljubezni, Za božič skupaj smo, Prosim, ostani ...

Vojko, Dejan, Jure in Miha pridno vadijo nove koreografije, ki nastajajo pod budnim očesom Vojka. Drugače pa je z njimi takole: Dejan je trenutno prebolel pljučnico, Vojko pa pridno (bolj ali manj) študira, da bo čez nekaj let postal diplomirani ekonomist. Jure zagreto trenira, saj ga je bolezen prek novega leta popolnoma izčrpala. Miha, ki je znan po tem, da večino časa preživi v svojem avtomobilu, se je že dodobra seznanil z novimi kaznimi, saj je bil zaradi prehitre vožnje ob 35.000 tolarjev.

Naslovno pesem Hočem te nazaj je skupina Napoleon opremila še z videospotom. Spot je bil posnet na lokaciji savskih elektrarn, in sicer na jezu Moste in hidroelektrarni Moste. Ob snemanju novega videospota so bili fantje pod najvišjim jezum v Sloveniji ravno takrat, ko je Slovenijo presenetil močan potresni sunek. Lahko si zamišljate paniko in začudenje, ki sta ob tem nastala. Potres je edina stvar, za katero fantje ne bodo zapeli «... hočem te nazaj ...».

Sicer pa je treba povedati, da so fantje nadvse domiselni in da se Sobnašajo zelo tržno. Od maja dalje je namreč začela obratovati t. i. INFO LINE skupine Napoleon, kjer bodo zainteresirani lahko izvedeli veliko zanimivega o skupini, slišali člane skupine ter seveda izvedeli, kje bo skupina v prihodnjih dneh. Vse interesente vabijo, da pokličejo 090 4602, to pa seveda ni zastoj. Zato pa vas ne bo «koštalo» nič več, kot boste dali za papir, kuverto in znamko, če jim pišete na naslov: Napoleon, Tržaška cesta 121, 1000 Ljubljana.

Jan Plestenjak

bo preživel vroče poletje, saj se je do grla zakopal v delo. Morda mu na ta način uspeva preboleti ljubezensko razočaranje. V zadnjih mesecih je opravil več kot 40 nastopov, sedaj pa se pripravlja na potovanje v Rusijo, kjer bo na festivalu preživel 14 dni. Prvotno so na nastop v Moskvo in Odeso povabili Regina s skladbo Glas gora, vendar se Regina za toliko časa ni hotela ločiti od družine in je priložnost raje prepustila Janu. Sicer pa bo Jana v Rusijo spremljala Anika Horvat, ki bo tam prav tako nastopila. No, za Jana pa to še ne bo konec, saj se bo odpravil tudi na črnogorski festival v Budvo pa tudi na Melodijah morja in sonca ga bomo lahko videli. Počitnice si bo lahko privoščil šele avgusta.

Kranjskih klobas

še ne morete kupiti na plošči, jih pa boste lahko kmalu. To ni nov način prehranjevanja, temveč nova mlada rockerska skupina Klobase, ki se je zaradi vsesplošne evropske manije raje poimenovala v angleškem jeziku, tako da v originalu sliši na ime Sausages. Nekaj svojih skladb so izdali na promocijski plošči, kateri napovedujejo njeno sestrico, ki bo na voljo širnemu občinstvu. Do takrat si jih lahko ogledate na televizijskih ekranih, saj se lahko pohvalijo s prijetnim videospotom skladbe Od garaže do terase. To je pravzaprav njihova predstavitev skupine Sausiges; začeli so kot tako imenovani garažni band, sedaj pa prišli do nastopov v klubih ter seveda v poletnih mesecih tudi na terasah.

Pevca smo vam dali tokrat na ogled, druge člane vam bomo predstavili ob izidu plošče, vsekakor pa bi bilo dobro, da si do takrat kupite «senf».

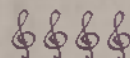
Na radijskih postajah se že vrti nova mala plošča skupine Kingston z naslovom Plesati na soncu (ša la la). Ta skladba je tudi uvod v nov album, ki bo izšel jeseni. Prej se namreč nameravajo udeležiti tudi poletnega festivala Melodije morja in sonca s skladbo Cela ulica nori.

Brendi se je začel družiti z barabami, ki so ga pripeljale celo v zapor, in pri tem ni prav nič izmišljenega.

Posnel je spot z najnovejšo uspešnico Nič nam ne more KGB, in to kar v zaporu na Dobu. Z Barabami pa je takole – tako se namreč imenujejo fantje, ki so Brendiju priskočili na pomoč in ga na nastopih s Koradom spremljajo.

Nihče ne pozna Visoke energije; pač, poznajo jo pri založbi Menart in spoznali jo boste lahko tudi vi, saj se je pred kratkim znašla v trgovinah. Edini pogoj za poslušanje te plošče je seveda, da ste ljubitelj domače dance glasbe, duet z imenom No one sestavljata Minna in Steffanio, njihov idejni vodja in pokrovitelj pa je Tomaž Borsan, med drugim znani lastnik snemalnega studia v Novem mestu. Plošča z naslovom High Energi vam ponuja prav zares visoko raven energije, na njej boste namreč našli kar trinajst skladb.

Skupina Pomaranča je navadno najprej posnela ploščo in šele nato pesmi predstavljala, zdaj pa so se trdi rokerji po dolgem premoru odpravili na turnejo. Poleg starih uspešnic bodo poslušalci slišali tudi nekaj skladb, ki jih pripravljajo za novo ploščo.

Deja Mušič

se je za nekaj časa umaknila s pevskih odrov, se pa je zato spet pojavila kot voditeljica. Tokrat v popolnoma novi vlogi uglajene sovoditeljice oddaje Lepota telesa na Kanalu A, kjer se pogovarja o vsem, kar je treba vedeti za lep in pristen videz. Sicer pa vam lahko izdamo še eno vročo novičko: Deja živi skupaj z Danijelom Šmidtom - Dannyjem, vendar le kot sostanovalcem.

Pénova trojka končno končala akcijo, ki je trajala kar sedemnajst mesecev. Morda bi še kakšen mesec potegnili, ampak na žalost (ali pa hvalabogu)

ŽUPANOV JE ZMANJKALO! I

Ludvik Kočar, Kuzma

Golosek nad osnovno šolo v Kuzmi bi se dalo enostavno rešiti: Če bi tam vsak občinski svetnik posadil drevo, ga ne bi bilo več.

Ivan Markoja, Odranci

Pred štirimi leti so imeli Odranci 1500 krav, zdaj jih imajo le 470. Mogoče se bo stanje izboljšalo, ko bo kakšnih 150 odranskih fantov, godnih za ženitev, našlo svoje družice.

Začelo se je januarja 1997, ko smo si rekli, da bomo nenajavljeni obiskovali pomurske župane. To nenajavljenost smo pozneje iz praktičnih razlogov opustili in se raje pravočasno najavili, kajti župane je, tudi če gre za popoldanski čas, zelo težko najti.

V naslednjih dveh številkah se bomo županov spomnili še enkrat. Po vrsti, kot smo jih obiskali, in približno tako, kot so nam ostali v spominu.

Aleksander Abraham, Šalovci

Obiskali smo ga na valentinovo (1997). Na ta dan seveda brez poljuba ne gre. Takrat se je šušljalo, da župan ne bo več dolgo fant. Kakšno je stanje danes, pa nismo preverjali.

Anton Slavic, Murska Sobota

V tako veliki občini, od Püšče do Kroga na primer, da drugih krajev niti omenjamo, mora biti človek kot župan skrajno resen. Največja turistično-gurmansko-

pivsko-kulturniška prireditev Soboški dnevi je že v naprej obsojena na uspeh.

Jože Toplak, Radenci

Denar lahko vzameš samo tam, kjer je, turizem

se pa da narediti tudi tam, kjer ga še nikoli ni bilo.

Franc Cipot, Moravske Toplice

Mi imamo recepte, da stvari, kakršnekoli že so, izpeljemo do konca. Ko je toča tolkla po naših krajih, so v Bogojini zvonili proti njej. Točno po predpisanem receptu. Zato tam toče takrat ni bilo.

Pavel Nemet, Kobilje

V Kobilju je vsako leto več otrok. Je kaj spodbudnejšega in lepšega za kraj, kot je ta podatek?

Alojz Flegar, Cankova - Tišina

Pri 6800 dušah od Cankove do Tišine županovanje ni ravno mačji kašelj. Čudež bi bil, če bi bili vsi zadovoljni in bi se vsi z vsem strinjali.

Anton Törnár, Črenšovci

Črenšovci imajo perspektivo. Občina premore več kot dvesto podjetnikov in obrtnikov. Samo v Žižkih je vsaka tretja hiša podjetniška.

Opomba: Različne velikosti slik so naključne in zaradi tehničnih razmer. Z vsebino prispevka niso povezane.

Bralcem gornjeradgonske občine se opravičujemo, ker edino njihovega župana nismo mogli »obdelati«. Vsaj trimesečni dogovori in obljube gospoda Vodenika, da se enkrat vseeno dobimo, so vedno znova splavali po vodi. Zakaj nas ni sprejel kot vsi drugi, ne vemo.

pen elopa

Tonka Tručl (25 let) iz Murske Sobote

Po poklicu kozmetična tehničarka, ki skrbi za lepoto nežnejšega spola v prekmurski metropoli in se v prostem času ukvarja z različnimi športi: kolesarjenjem, plavanjem in tekom. Poleg tega pa je njen konjiček tudi glasba, in sicer zabavna glasba ter pesmi kantavtorja Frenkija.

Lipen

